

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobce: **B. H.**, IČO: X
sídlem X

zastoupeného Mgr. Martinou Knickou, advokátkou
sídlem Tyršova 1434/4, Děčín

proti
žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
sídlem Těšnov 65/17, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2020, čj. 3742/2020-MZE-14132

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se žalobou podanou dne 6. 4. 2020 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2020, čj. 3742/2020-MZE-14132 (dále jen „**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu (dále jen „**SZIF**“) ze dne 5. 4. 2019, čj. SZIF/2019/0265157, sp. zn. 18/F1D/334/026017-ANC (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“), a Prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím SZIF poskytl žalobci platbu pro horské oblasti a jiné oblasti

s přírodními nebo jinými zvláštními omezeními pro rok 2018 podle nařízení vlády č. 43/2018 Sb., o podmínkách poskytování plateb pro horské oblasti a jiné oblasti s přírodními nebo jinými zvláštními omezeními a o změně některých souvisejících nařízení vlády, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**nařízení vlády č. 43/2018 Sb.**“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci přiznána dotace ve výši nižší, než žalobce ve své žádosti ze dne 14. 5. 2018 o poskytnutí platby pro horské oblasti a jiné oblasti s přírodními nebo jinými zvláštními omezeními pro rok 2018 (dále jen „**Žádost**“ či „**jednotná žádost**“) požadoval. Žalobce se zároveň domáhá zrušení Prvostupňového rozhodnutí.

2. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 6. 2. 2020.

II. Rozhodnutí žalovaného (Napadené rozhodnutí)

3. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí poukázal na úpravu obsaženou v ustanovení § 7 písm. d) nařízení vlády č. 43/2018 Sb. a § 7 nařízení vlády č. 50/2015 Sb., o stanovení některých podmínek poskytování přímých plateb zemědělcům a o změně některých souvisejících nařízení vlády, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**nařízení vlády č. 50/2015 Sb.**“).
4. Žalovaný konstatoval, že ve dnech 16. 8. 2018 – 26. 9. 2018 provedl SZIF u žalobce kontrolu na místě, přičemž v protokolu z kontroly ze dne 26. 11. 2018 č. 1885/300/30/2018 (dále též „**Protokol o kontrole**“) je uvedeno, že na části dílu půdního bloku (dále též „**DPB**“) č. 760-0970 4501/1 o výměře 0,50 ha nebyla provedena seč nebo pastva do 31. 7. příslušného kalendářního roku. Dále zde byly nalezeny neevidované krajinné prvky a trvalý prvek inženýrská síť. Výše uvedená zjištění podporuje také fotodokumentace pořízená v průběhu kontroly na místě. Předmětný DPB je z tohoto důvodu nezpůsobilý pro poskytnutí dotace vzhledem k nesplnění podmínky obhospodařování trvalých travních porostů dle § 7 nařízení vlády č. 50/2015 Sb. Tato výměra nebyla započtena do plochy zjištěné v rámci oblasti typu O3. K námitce, že na části výměry nebyla provedena první seč v důsledku poničení černou zvěří, přičemž žalobce bohužel opomenul v této věci podat oznámení vyšší moci, žalovaný uvedl, že v souladu s čl. 4 odst. 2 nařízení Komise v přenesené působnosti (EU) 640/2014, kterým se doplňuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013, pokud jde o integrovaný administrativní a kontrolní systém a o podmínky pro zamítnutí nebo odnětí plateb a správní sankce uplatňované na přímé platby, podporu na rozvoj venkova a podmíněnost, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**Nařízení Komise**“), se případy vyšší moci a mimořádných okolností písemně oznamují příslušnému orgánu spolu s příslušnými důkazy, jež tento orgán uzná za vhodné, do 15 pracovních dnů ode dne, kdy je tak příjemce nebo osoba jím pověřená s to učinit. Pochybení spočívající v opomenutí podání tohoto ohlášení nelze dle žalovaného prominout. K poukazu na neprovedení první seče z důvodu poničení černou zvěří a neprovedení druhé seče z důvodu sucha žalovaný konstatoval, že pro poskytnutí platby pro horské oblasti a jiné oblasti s přírodními nebo jinými zvláštními omezeními (dále též „**oblasti ANC**“), je povinnost provést jednou ročně seč, případně pastvu ve stanoveném termínu.
5. Žalovaný dále poukázal na to, že podle Protokolu o kontrole na DPB č. 760-0970 5409 rovněž nebyla provedena seč nebo pastva do 31. 7. příslušného kalendářního roku. V této věci bylo sice podáno ohlášení zásahu vyšší moci, avšak až dne 1. 11. 2018, tedy po uplynutí propadné lhůty uvedené v čl. 4 odst. 2 Nařízení Komise, a to až po provedení kontroly na místě, v průběhu které již byla zjištěna nesrovnalost, jež má za následek ztrátu

nároku na poskytnutí podpory na danou výměru. Žalobce přitom již v průběhu července musel podle žalovaného vědět, že podmínku provedení seče včas nesplní; nejpozději dne 31. 7. 2018 to pak již nepochybně věděl s naprostou jistotou. Žalobce podle žalovaného zároveň neuvedl, že by mu cokoliv v ohlášení vyšší moci bránilo. Ohlášení je třeba dle žalovaného považovat za opožděné a nelze k němu přihlížet. Žalovaný doplnil, že Nařízení Komise přitom na mnoha místech vychází z deklarovaného principu nemožnosti prominout zmeškání lhůt, resp. vychází z principu, že veškeré právními předpisy stanovené lhůty je třeba přísně dodržovat, a to mj. z důvodu, aby bylo možné plánování a následné provádění účinné kontroly. Prominout zmeškání lhůt lze pak podle žalovaného pouze v taxativně stanovených důvodech, mj. v případě vyšší moci. Žalovaný uzavřel, že žalobce ohlášení vyšší moci podle čl. 4 odst. 2 Nařízení Komise podal po stanovené lhůtě a přitom netvrdil, že by mu podání ve lhůtě bránila objektivní skutečnost, a proto podání ohlášení správně nebylo zohledněno, resp. bylo vyhodnoceno jako opožděné podané. V případě předmětného DPB tedy žalobce podle žalovaného nesplnil podmínku dle § 7 odst. 3 nařízení vlády č. 50/2015 Sb., podle něhož byl v případě trvalých travních porostů a travních porostů povinen provést seč včetně odklizení biomasy nebo pastvu včetně likvidace nedopasků nejpozději do 31. července příslušného kalendářního roku. Také předmětný DPB na výměře 1,10 ha je z tohoto důvodu podle žalovaného nezpůsobilý pro poskytnutí dotace vzhledem k nesplnění podmínky obhospodařování trvalých travních porostů dle § 7 nařízení vlády č. 43/2018 Sb. Jeho výměra proto nemůže být započtena do plochy zjištěné.

6. Žalovaný dále poukázal na obsah další části Protokolu o kontrole, dle níž na části DPB č. 760-0970 7202/1 o výměře 1,33 ha a části DPB 760-0970 8207/1 o výměře 3,82 ha nebyla provedena seč, příp. pastva ve stanoveném termínu. K žalobcem přiložené emailové komunikaci s Agenturou ochrany přírody a krajiny ze dne 27. 4. 2018 a k výpisu DPB z Portálu farmáře ze dne 12. 4. 2019 žalovaný uvedl, že DPB nejsou zařazeny do agroenvironmentálně-klimatických opatření, podopatření ošetřování travních porostů, titulu ochrana chřástala polního dle § 2 písm. d) bod 8 nařízení vlády č. 75/2015 Sb., o podmínkách provádění agroenvironmentálně-klimatických opatření a o změně nařízení vlády č. 79/2007 Sb., o podmínkách provádění agroenvironmentálních opatření, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**nařízení vlády č. 75/2015 Sb.**“), a proto se na ně nevztahuje povinnost posunutí termínu seče. Pouze na těch DPB, které jsou zařazeny do titulu ochrana chřástala polního dle nařízení vlády č. 75/2015 Sb., lze provést seč v pozdějším termínu, než je stanoveno v § 7 odst. 3 nařízení vlády č. 50/2015 Sb. V případě, že žadatel nemá zařazeny DPB do titulu ochrana chřástala polního v rámci agroenvironmentálně-klimatických opatření, ale má v evidenci využití půdy na konkrétním DPB vymezenou ochranu chřástala polního a na základě této skutečnosti požaduje posunout termín seče až po 15. srpnu příslušného roku, je podle žalovaného povinen zajistit si souhlas příslušného orgánu ochrany přírody a předložit jej na SZIF, což však žalobce neučinil. Žalobce podle žalovaného nesprávně poukazuje na formální pochybení při podání jednotné žádosti, v níž neuvedl u DPB č. 760-0970 7202/1 a 760-0970 8207/1 titul ochrana chřástala polního. Žalobce dle žalovaného do jednotné žádosti správně uvedl v rámci agroenvironmentálních opatření titul obecná péče o extenzivní louky a pastviny, neboť příslušné DPB jsou zařazeny do tohoto titulu. Nejsou-li DPB zařazeny do titulu ochrana chřástala polního, jak bylo uvedeno výše, nemohl žalobce tento titul do žádosti uvést a bez souhlasu příslušných orgánů měnit na příslušných DPB podmínky hospodaření podle tohoto nadstavbového titulu. Ani v tomto případě tak žalobce podle žalovaného nesplnil podmínku dle § 7 odst. 3

nařízení vlády č. 50/2015 Sb. Část DPB č. 760-0970 7202/1 o výměře 1,33 ha a část DPB č. 760-0970 8207/1 o výměře 3,82 ha proto nemůže být podle žalovaného započtena do plochy zjištěné.

7. Kontrolou na místě bylo dále podle žalovaného zjištěno, že DPB č. 760-0970 5203/2, č. 760-0970 5301/2 a č. 760-0970 5301/1 jsou celé neobhospodařované, přičemž na části DPB č. 760-0970 6405/1 o výměře 0,37 ha nebyla provedena seč, příp. pastva ve stanoveném termínu. K argumentaci žalobce uvedené v odvolání žalovaný předdeslal, že dle evidence půdy se jedná o plochy se sklonitostí vyšší než 10°. Přesto nelze dle žalovaného akceptovat argument, že nebylo třeba odstraňovat nedopasky, protože dle závěrů kontroly na místě a fotodokumentace pořízené při kontrole na místě zde nebyla provedena ani pastva. Předmětné DPB jsou tak podle žalovaného nezpůsobilé pro poskytnutí dotace vzhledem k nesplnění podmínky obhospodařování trvalých travních porostů dle § 7 odst. 2 a 3 nařízení vlády č. 50/2015 Sb.
8. K námitce žalobce, že na DPB č. 760-0970 6403 byla celoročně prováděna pastva, žalovaný konstatoval, že dle protokolu z doplňkové kontroly na místě provedené dne 24. 1. 2019 se jedná o neobhospodařovanou plochu, jsou zde viditelné známky po provedené pastvě hospodářských zvířat, na výměře 3,74 ha se nacházela neobhospodařovaná plocha s porostem stařiny a ruderálních bylin (např. kopřivy, vratič obecný), což je podloženo rovněž fotodokumentací. Ani v tomto případě tak žalobce podle žalovaného nesplnil podmínku dle § 7 odst. 3 nařízení vlády č. 50/2015 Sb. a část DPB č. 760-0970 6403 o výměře 3,74 ha je tak nezpůsobilá pro poskytnutí dotace, přičemž tato výměra nemůže být započtena do plochy zjištěné.
9. Žalovaný uzavřel, že vzhledem k výše uvedeným zjištěním vznikl rozdíl mezi plochou deklarovanou a zjištěnou, který v oblasti typu O2 činil 0,34 ha, tj. 5,28 % zjištěné plochy a v oblasti typu O3 činil 15,56 ha, tj. 14,83 % zjištěné plochy. Zjištěný rozdíl byl větší než 3 % zjištěné plochy, respektive 2 ha. Podle čl. 19a odst. 1 Nařízení Komise, pokud je v případě skupiny plodin plocha ohlášená vyšší než plocha zjištěná, vypočítá se podpora na základě zjištěné plochy snížené o 1,5 násobek zjištěného rozdílu, je-li tento rozdíl vyšší než 3 % zjištěné plochy nebo 2 hektary. Žalovaný v návaznosti na uvedené závěry konstatoval, že Prvostupňové rozhodnutí vychází ze zjištění SZIF při specifikovaných kontrolách na místě, včetně doplňkové kontroly.

III. Žaloba

10. Žalobce v podané žalobě předdeslal, že Napadené rozhodnutí je nezákonné, když je založeno na nesprávném skutkovém i právním posouzení věci, a současně je zatíženo vadou spočívající v nedostatečném odůvodnění rozhodnutí.
11. Pod **prvním žalobním bodem** žalobce namítal, že ve vztahu k půdnímu bloku č. 760-0970 4501/1 i 760-0970 5409 je nárok žalobce zkracován z důvodu pozdního oznámení vyšší moci, která mu zabránila provést požadované zemědělské obhospodařování pozemku, a to v prvním případě z důvodu poničení černou zvěří, v druhém případě z důvodu sucha.
12. Podle žalobce není sporu o tom, že podmínky pro vznik vyšší moci dle čl. 2 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013 ze dne 17. prosince 2013, o financování, řízení a sledování společné zemědělské politiky a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 352/78, (ES) č. 165/94, (ES) č. 2799/98, (ES) č. 814/2000, (ES) č. 1290/2005 a (ES) č. 485/2008 (dále jen „**Nařízení č. 1306/2013**“), byly skutečně naplněny. Žalobci je

vytýkáno pouze pochybení při plnění notifikační povinnosti spočívající v pozdním oznámení vzniku vyšší moci. Žalobce ve svém odvolání namítal, že postupoval v souladu s účelem a smyslem dotací a dle zásad správného obhospodařování pozemků a že není na místě při krácení dotací zcela opomenout, že jeho pochybení bylo pouze formálního rázu, bez dopadu na kvalitu péče o zemědělské pozemky. Žalovaný namítal, že výklad žalovaného, který tyto námitky odmítá, vycházejí z bodu 5 recitálu a čl. 4 odst. 2 Nařízení Komise a čl. 2 odst. 2 Nařízení č. 1306/2013, zjednodušuje až dezinterpretuje příslušná ustanovení. Podle žalobce opomíjí jiné možnosti postupu dle citovaných právních předpisů.

13. Dle žalobce není pravdou, že je třeba lhůty „přísně dodržovat“ a že je deklarován princip nemožnosti prominutí lhůt. Toto z odkazovaných předpisů nijak nevyplývá. Žalobcem citované znění bodu 5 recitálu Nařízení č. 1306/2013 podle jeho přesvědčení jednoznačně směřuje k tomu, aby bylo naplnění podmínek pro vznik vyšší moci posuzováno individuálně se zřetelem ke konkrétním prokázaným okolnostem. Restriktivní přístup je zcela v rozporu s tímto deklarovaným smyslem nařízení. Nic jiného nelze dle žalobce dovodit ani z bodu 5 recitálu Nařízení Komise. Ani z dalších předpisů, na které Napadené rozhodnutí odkazuje, nelze dle žalobce dovodit nic o nutnosti „přísného dodržování“ a „nemožnosti prominout zmeškání lhůt“. Z čl. 2 odst. 2 Nařízení č. 1306/2013 je naopak zřejmé, že zde uvedené případy vyšší moci jsou uvedeny demonstrativně, nikoliv taxativně, přičemž čl. 4 odst. 2 Nařízení Komise stanoví lhůtu bez dalšího. Výše uvedený restriktivní výklad je tedy podle přesvědčení žalobce v rozporu s právními předpisy, na které se odkazuje.
14. Žalovaný nadto podle žalobce opomíjí ostatní v jeho prospěch svědčící hlediska, která z těchto předpisů vyplývají a která by proto nutně měla být zohledněna. V této souvislosti žalobce poukazoval na to, že postup dle čl. 19 Nařízení Komise je správní sankcí, jak je přímo v textu označován, přičemž dle čl. 64 odst. 2 Nařízení č. 1306/2013 se správní sankce neuloží, je-li nesplnění méně závažné povahy, a to i v případě, že nedosahuje prahové hodnoty; případně také je-li neplnění způsobeno zjevnými chybami.
15. Žalobce v této souvislosti namítl, že postup správních orgánů byl v rozporu s požadavkem přiměřenosti, který přitom prostupuje celou právní úpravou zemědělských dotací [viz čl. 58 odst. 1 písm. d) a čl. 64 odst. 5 Nařízení č. 1306/2013]. Sankce mají být přiměřené a účinné, rozhodně tedy nemají být vykládány restriktivně a formalisticky, jak se podle žalobce v daném případě stalo.
16. Podle žalobce přitom není v posuzované věci sporu o tom, že k seči/pastvě nedošlo z důvodů vyšší moci. Žalobce považoval za absurdní, aby byl zemědělec sankcionován za neprovedení seče v období, kdy pastviny trpí extrémním suchem; obzvláště když toto sucho je celoplošné a je uznáno jako důvod vyšší moci jako vážná přírodní katastrofa ve smyslu čl. 2 odst. 2 Nařízení č. 1306/2013 a čl. 4 Nařízení Komise. Stejně tak je dle žalobce absurdní, aby byl zemědělec sankcionován za neprovedení pastvy/seče na pozemku, který je zrytý zvěří a tato operace proto není fakticky možná. Trvání na těchto výtkách a navazující krácení dotace, které dle žalobce velmi ztěžuje další řádné hospodaření, označil žalobce za nepřijatelné, odporující smyslu a účelu zemědělských dotací, jakož i smyslu a účelu sankcí umožněných při jejich poskytování. Dotčené nařízení přitom podle žalobce umožňuje zohlednit konkrétní okolnosti a přistoupit k mírnějším opatřením či od nich zcela opustit. Žalobce v této souvislosti odkazoval na *„bohatou tuzemskou judikaturu k nepřipustnosti přehnaně formálního postupu orgánu veřejné moci, a naopak preferenci smyslu a*

účelu aplikovaných právních předpisů“, včetně nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 563/11 či rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 9 Afs 1/2008 - 45. Uzavřel, že restriktivní přístup nebyl ani řádně odůvodněn; Napadené rozhodnutí se podle něho opíralo pouze o vadný odkaz na přímo použitelný předpis EU bez jakéhokoli dalšího odůvodnění či vysvětlení.

17. Námitkami uvedenými pod **druhým žalobním bodem** žalobce nesouhlasil se závěry žalovaného k dotčeným částem půdních bloků č. 760-0970 7202/1 a č. 760-0970 8207/1, kde je evidován výskyt chráněného chřástala polního. Uvedl, že ochrana chřástala vyžaduje změny v termínu i frekvenci seče. Specifikum v podobě ochrany chřástala přitom bylo řádně zaneseno v přehledu dostupném přes webové rozhraní portálu „Farmář“, kde je u těchto půdních bloků evidováno. Žalobce na těchto půdních blocích provedl seč v souladu s těmito ochrannými opatřeními. Veškeré tyto skutečnosti žalobce prokázal a nebyly zpochybňovány. Za provedení seče v souladu s ochrannými opatřeními byl i přesto sankcionován. Podle žalobce nebylo nijak zohledněno, že ve skutečnosti je na dotčených pozemcích skutečně chřástal evidován a že seč byla provedena způsobem, který toto zohledňuje. Napadené rozhodnutí je postaveno na tom, že toto pochybení údajně není formálním, neboť ochrana chřástala nebyla uvedena v jednotné žádosti, a že pokud by byla, byl by dále vyžadován souhlas příslušného orgánu ochrany přírody. Žalovaný však podle žalobce zcela opomenul argumentaci, že ochrana chřástala byla evidována na webovém portálu Farmář, tedy na portálu spravovaném, podporovaném a uživateli velmi doporučovaném ze strany SZIF. Žalobce trval na tom, že je velmi přísně sankcionován za formální pochybení administrativního rázu a není na místě, aby bylo toto při krácení udělených dotací opomenuto a on sankcionován plně tak, jakoby nebyl pozemek obhospodařován. Webový portál podle žalobce nebyl uveden do souladu s písemnou žádostí; na tento nesoulad ani na možnost tohoto nesouladu nebyl žalobce nikdy upozorněn.
18. Žalobce podotknul, že jiné jeho jednání (tedy provedení seče dříve/častěji) by naopak mohlo vést k odmítnutí dotace. Shodně jako v podaném odvolání namítal, že ochrana chřástala je jednou z podmínek poskytnutí dotace. Dle kontrolovaného požadavku PPH 2/3 se mj. hodnotí „rušení ptáků či další škodlivé zásahy vedoucí k narušení jejich přirozeného vývoje (např. kosení v době hnízdění a vyvádění mláďat)“ a „soulad hospodaření a zajištění ochranných podmínek příslušného druhu ptáka, v případě evidovaného výskytu, zejm. na půdních blocích DPB chřástal“. Mezi typická porušení patří právě nevhodný postup hospodaření na plochách s jeho evidovaným výskytem, zpravidla v souvislosti se sečí travních porostů v nevhodném termínu. I v tomto případě tak podle žalobce správní orgány naprosto opomenuly posoudit kvalitu obhospodařování půdních bloků a naplňování smyslu a účelu zemědělských dotací, a preferovaly hledisko formalistické, nadřazující administrativní postupy nad potřebou šetrné péče o pozemky s ohledem na životní prostředí.
19. Žalobce zdůraznil, že byl tedy v dobré víře, že má seč provést tak, jako by byl na předmětných půdních blocích chřástal chráněn. Se zřetelem k tomu, že portál Farmář je rozhraním provozovaným přímo SZIF, byla podle žalobce jeho dobrá víra byla plně oprávněná, přičemž nesoulad mezi oficiálním webovým portálem a písemnou verzí žádosti nemůže jít k jeho tíži. Žalobce trval na tom, že mu nelze přičítat, pokud webový portál oficiálně provozovaný orgánem veřejné moci a tímto preferovaný ke komunikaci s příjemcem dotace není synchronizován s papírovou žádostí a obsahuje proto chybné

informace. Podle žalobce nelze přehlédnout, že tento portál je provozován právě za účelem zjednodušení komunikace, zpřehlednění postupů při hospodaření a potvrzení správné interpretace podané žádosti, a to i s ohledem na extrémní administrativní náročnost dotačních žádostí. Žalobce měl za to, že mohl oprávněně předpokládat, že skutečnosti uváděné prostřednictvím tohoto portálu jsou sdělované a akceptované SZIF jako provozovatelem a příjemcem informací dle tohoto portálu. V této souvislosti žalobce poukazoval na závěry rozhodovací praxe Ústavního soudu.

20. Ve **třetím žalobním bodu** žalobce namítal, že se žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí ztotožnil s jeho argumentací ohledně svažitosti pozemků. Pokud pak žalovaný k půdním blokům DPB č. 760-0970 5203/2, č. 760-0970 5301/2, č. 760-0970 5301/1 uvedl, že zde „*nebyla provedena ani pastva*“, nijak podle žalobce nezohlednil a nevysvětlil rozpor, na který žalobce upozornil ve svém odvolání, totiž že závěry byly učiněny na základě kontroly ze dne 24. 7. 2018, zatímco lhůta pro provedení zemědělských operací byla obecně stanovena do 31. července 2018. V tomto rozsahu žalobce trval rovněž na nesprávnosti skutkových zjištění, když žalobce po provedení kontroly z opatrnosti provedl také seč, což bylo možno následnou kontrolou ověřit. Skutkové závěry, na nichž je rozhodnutí založeno, proto v tomto ohledu podle žalobce neodpovídají skutečnosti.
21. Námitkami soustředěnými pod **čtvrtým žalobním bodem** žalobce brojil proti tomu, že závěry k půdnímu bloku č. 760-0970 6403 jsou založeny na chybném skutkovém zjištění i nesprávném právním výkladu. Upozornil, že žalovaný zcela opomenul § 7 odst. 3 písm. a) bod 2 a písm. b) bod 2 nařízení vlády č. 50/2015 Sb. upravující podmínky provádění opatření ekologické zemědělství poskytované dotace, dle něž požadované zemědělské operace probíhají do 31. srpna příslušného kalendářního roku. Uvedl, že v době kontroly dosud neuplynula lhůta pro likvidaci nedopasků na tomto půdním bloku.
22. Žalobce uvedl, že ve svém odvolání objasnil možnou příčinu chybných závěrů. Vysvětlil, že v části vyhodnocené jako způsobila proběhlo sekání, nicméně tráva byla moc nízká z důvodu sucha, a proto byl pozemek spásán celoročně. Závěry z kontroly byly učiněny na základě rozdílu ve velikosti a výšce porostu mezi částí posekanou a částí spásanou. Tento argument nebyl nijak zohledněn; jeho odmítnutí nebylo ani řádně odůvodněno.
23. Dále žalobce v této souvislosti namítl, že tvrzení o „neobhospodařovaných plochách“ se naprosto vymyká skutečnosti. Tento závěr mohl být vysloven jen v důsledku naprosté neznalosti reálií pastvy hospodářských zvířat. Inspektoři provádějící kontrolu argumentovali „porostem stařiny a ruderálních bylin“ na předmětném půdním bloku. Tyto závěry ale zcela pomíjí, že předmětný půdní blok je součástí velkého pastevního areálu o velikosti 30 ha a že je zde druh trávy, který není pro volně se pasoucí dobytek atraktivní. Pochopitelně se zde dobytek pase až poté, co vypase travu vyšší kvality ve zbývajících částech areálu; i vzhledem ke zmíněnému suchu zde navíc rostou právě zmíněné spíše plevelní rostliny. Jejich výskyt je proto logický; nelze z nich dovozovat, že zde neprobíhá pastva. Ostatně ve stejném odstavci Napadeného rozhodnutí se podle žalobce připouští, že na tomto půdním bloku jsou viditelné stopy pastvy.
24. Podle žalobce nebyly tyto logické souvislosti vůbec zohledněny. Nebyla brána v potaz letecká mapa, z níž je zjevná velikost pastevního areálu, a dokonce ani elektrické ohradníky po obvodu tohoto areálu. Pro úplnost žalobce podotknul, že tento blok je veden jako samostatný z důvodu oddělení panelovou cestou, což ale samozřejmě není pro

dobytek překážka pohybu. Pokud se dobytek pase na jedné straně cesty a má volný přístup na druhou stranu cesty, nelze tvrdit, že se na druhé straně cesty dobytek nepase.

25. V rámci námitek vznesených pod **pátým žalobním bodem** pak žalobce dovozoval nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí pro nedostatek jeho důvodů. Namítal, že se žalovaný nevypořádal s námitkami uvedenými v bodu III. odvolání, tedy s námitkami vůči příliš formalistickému pojetí žádosti a opomenutí zohlednit, že žalobce fakticky naplnil podmínky pro uplatnění výjimek ze stanoveného postupu zemědělského obhospodařování pozemků, a že požadované minimální činnosti byly prováděny, a to v dobré víře v jejich úplnost a soulad se stanovenými pravidly. Podle žalobce nebylo rovněž zohledněno ani žádným způsobem odůvodněno, proč je žalobce sankcionován, přestože jeho postup vedl k naplnění smyslu poskytovaných dotací, kterým je zajištění obhospodařování půdy s cílem udržení zemědělské plochy ve stavu vhodném pro pastvu.

IV. Vyjádření žalovaného

26. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 22. 6. 2020 k **prvnímu žalobnímu bodu** poznamenal, že mezi účastníky není sporné, že v daném případě žalobce nesplnil povinnosti vyplývající pro něj z § 7 odst. 3 nařízení vlády č. 50/2015 Sb. Žalobce sice podal ohlášení vyšší moci, a to dne 1. 11. 2018, tj. více než dva měsíce po zahájení kontroly na místě; v tomto oznámení však uvedl neprovedení druhé seče a druhé pastvy z důvodu nepříznivých klimatických podmínek – sucho, a to pro opatření ENVI (tj. agroenvironmentálně – klimatická opatření). Podané oznámení o zásahu vyšší moci se tedy vztahovalo na jiné opatření, než je opatření ekologické zemědělství. Žalobce přitom v ohlášení uvedl, že nebylo možno provést druhou seč, příp. druhou pastvu, což ale nebylo předmětem kontroly na místě. V rámci opatření ANC neměl žalobce povinnost provést dvě seče nebo pastvy. Předmětné DPB se nacházejí v rámci opatření v ostatní oblasti typu O3, v níž je povinnost provést jednou ročně seč a odklizení biomasy nebo pastvu včetně likvidace nedopasků do 31. 7. příslušného kalendářního roku, a to na základě § 7 odst. 3 nařízení vlády č. 50/2015 Sb. Oznámení vyšší moci se tudíž nevztahovalo na poskytování dotací v rámci opatření ekologické zemědělství a zároveň nebylo relevantní pro zjištění neprovedení první seče spolu s odklizením biomasy, příp. pastvy spolu s likvidací nedopasků – tj. podmínek, jejichž nesplnění bylo důvodem pro snížení dotace. Námitky týkající se neakceptace oznámení vyšší moci jsou tak dle žalovaného zcela liché a další argumentaci žalobce k této otázce bezpředmětná.
27. Žalovaný dále zásadně nesouhlasil s názorem žalobce, že se v daném případě jedná toliko o pochybení formálního rázu. Nenahlášení, resp. pozdní uplatnění okolností vyšší moci ve smyslu článku čl. 4 odst. 2 Nařízení Komise není dle žalovaného pochybením toliko formálního rázu. Povinnost ohlásit případnou okolnost vyšší moci, jež vede k prominutí nesplnění povinnosti, právně kvalifikovaným způsobem, tj. na k tomu určeném formuláři a v zákonem predikované lhůtě, je důležitou povinností příjemce dotace, jenž se domáhá uplatnění výjimky ze splnění zákonných povinností. Prokázání vyšší moci nelze dle žalovaného vyžadovat jinak, než v odpovídajícím rozsahu, tj. řádně, pravdivě a včasné. Samotné ohlášení vyšší moci je tak třeba považovat za důležitý prvek a nezbytnou součást poskytování přímých plateb, na něž nelze nahlížet toliko jako na „administrativní záležitost“, která již jen formálně stvrzuje skutečný stav věci, tj. naplnění podmínek pro udělení výjimky. Jeho nepodání ve stanovené lhůtě fakticky vylučuje účinnou kontrolu plnění podmínek příjemcem dotace ze strany SZIF. Žalovaný měl podobně jako v Napadeném rozhodnutí, že lhůta uvedená v čl. 4 odst. 2 nařízení je lhůtou propadnou, a

poukazoval na to, že Nařízení Komise na mnoha místech vychází z deklarovaného principu nemožnosti prominout zmeškání lhůt. Podobně jako v Napadeném rozhodnutí uváděl, že není-li lhůta v čl. 4 odst. 2 Nařízení Komise propadná bez výjimky, pak je třeba podle názoru žalovaného na lhůtu, ve které je třeba vyšší moc oznámit, nutné aplikovat stejný princip jako v případě ostatních lhůt stanovených v tomto nařízení, kdy lze zmeškání lhůty prominout opět pouze a jen z důvodu právními předpisy uznaných případů vyšší moci a mimořádných okolností. Pojem „být s to tak učinit“ tak podle názoru žalovaného nelze vykládat jako jakoukoliv překážku. Výše uvedený závěr žalovaného o povaze lhůty pak podle žalovaného podporuje i anglická jazyková verze citovaného nařízení. Žalobce zdůraznil, že vzhledem ke skutečnosti, že právně kvalifikovaný způsob ohlášení vyšší moci představuje neopominutelnou součást procesu aplikace výjimky z povinností žalobce, nezměnilo by na výše uvedených závěrech nic ani to, pokud by žalobce prokázal nebo vysvětlil naplnění předpokladů vzniku vyšší moci. Důraz na řádné a včasné formální ohlášení vyšší moci nejde podle žalovaného nad rámec toho, co lze po osobách čerpajících dotaci požadovat, a uložená sankce z poskytnuté dotace není mimo proporce vyhodnocení výše sankce související s nesplněním zákonných podmínek.

28. Žalovaný považoval za nepřipadný odkaz žalobce na čl. 64 odst. 2 Nařízení č. 1306/2013. Žalobce podle žalovaného opomíjí uvést, že se jedná o chyby administrativního rázu, které mohou být opraveny za podmínek uvedených v čl. 59 odst. 6 nařízení. Nadto je dle žalovaného třeba zohlednit čl. 63 odst. 1 a 2 Nařízení č. 1306/2013.
29. Argumentaci žalobce, že zpoždění, resp. nepředložení ohlášení vyšší moci v situaci, kdy podle jeho přesvědčení nebyly žádné pochybnosti o faktickém naplnění předpokladů vzniku vyšší moci, představuje toliko přepjatý formalismus ze strany žalovaného, je dle žalovaného nutné ve světle výše uvedeného odmítnout. Žalovaný odmítl, že by bylo tvrzení o nedostatku pochybností o faktickém naplnění předpokladů vyšší moci nesporným, s tím, že právě z důvodu nepodání ohlášení vyšší moci nemohla být tato řádně ověřena (poničením černou zvěří), resp. není v daném případě právní relevantní (neprovedení druhé seče). Podle žalovaného nelze dále přisvědčit ani námitce žalobce považující uložení sankce (resp. konstatování nesplnění podmínek předmětného opatření) v návaznosti na nesplnění povinnosti řádného a včasného ohlášení za extenzivní výklad. Odkazy na judikatorní závěry považoval žalovaný z jím popsanych důvodů za nepřiléhavé s tím, že čl. 4 Nařízení Komise neumožňuje jiný výklad.
30. Žalovaný uzavřel, že žalobce ohlášení vyšší moci podle čl. 4 odst. 2 Nařízení Komise pro opatření ekologické zemědělství nepodal. Pokud by žalovaný přihlédl k podání ohlášení vyšší moci ze dne 1. 11. 2018, i přesto, že jej žalobce podal pro jiné opatření (ENVI), a přesto, že důvody v něm uváděné nekorespondují s podmínkami tohoto opatření (žalobci není a ani nemůže být vytýkáno neprovedení druhé seče, které není podmínkou v rámci opatření ANC), pak toto ohlášení nepodal ve stanovené lhůtě, a přitom netvrdil, že by mu v podání ve lhůtě bránila objektivní skutečnost, a proto podání ohlášení správně nemohlo být zohledněno. Žalobci tedy nebyla uložena sankce z důvodu drobného formálního pochybení, ale z důvodu, že nesplnil zákonem předvídanou povinnost.
31. Ke **druhému žalobnímu bodu** žalovaný uvedl, že jak žalobce uvedl již ve svém odvolání, sám si je vědom skutečnosti, že dle jím podané jednotné žádosti nebyl žadatelem v rámci agroenviromentálně-klimatických opatření ve smyslu § 2 písm. d) bod 8 nařízení vlády č. 75/2015 Sb. (dále též „**opatření AEKO**“), a nelze proto přisvědčit argumentaci, že je sankcionován za pochybení administrativního rázu, když se dovolává podmínek titulu, do

něhož na základě vlastnoručně podané a podepsané žádosti nebyl zařazen. Pouze DPB, jež jsou zařazeny do titulu chřástala polního, spadají podle žalovaného pod povinnost posunutí seče. Důvodnými žalovaný neshledal ani námitky dovolávající se údajné dobré víry s tím, že určující a výchozí je v celkovém procesu poskytování přímých plateb právě žádost podávaná příjemcem. Žalovaný zdůraznil, že je to právě žalobce, nikoliv správní orgán, kdo je zodpovědný za správnost a úplnost údajů uvedených na jednotné žádosti a přiložených deklaracích, přičemž součástí samotného formuláře jednotné žádosti je též prohlášení žadatele o tom, že zkontroloval všechny zde uvedené údaje a že tyto údaje vyjadřují jeho pravou a skutečnou vůli. Rozsah žádosti, resp. její předmět, je tak plně v dispozici žadatele a pochybení v jejím předmětu tak nelze přikládat k tíži správního orgánu.

32. K vymezení ochrany chřástala polního na webovém portálu žalovaný uvedl, že vymezení v evidenci půdy je pro zemědělce pouze informativní, a to do chvíle, kdy se zemědělec rozhodne dobrovolně vstoupit do opatření AEKO. V jednotné žádosti určuje zemědělec podle žalovaného příslušný titul (zde ochrana chřástala polního) v rámci podopatření Ošetřování travních porostů, do kterého podáním žádosti vstupuje. Vymezení vrstvy v evidenci půdy tedy zemědělce nenutí do opatření AEKO vstoupit, pouze jej informuje, do jakého titulu je vstup možný. Odkazovaný webový portál není podle žalovaného aktem veřejné moci ani na jeho základě nebylo konstituováno žádné veřejné subjektivní právo žalobce. Argumentace dobrou vírou ve správnost aktů veřejné moci je tedy podle žalovaného v tomto případě zcela irelevantní
33. Žalovaný doplnil, že výjimku z termínu pro provedení seče uložené v § 7 odst. 3 nařízení vlády č. 50/2015 Sb. lze uplatnit při splnění některé z podmínek stanovených v § 7 odst. 8 nařízení. Žalobce nežádal o zařazení a nebyl zařazen do opatření AEKO (tedy ani titulu ochrany chřástala polního), jehož podmínek se dovolává, a není tak naplněna výjimka podle § 7 odst. 8 písm. a) nařízení. Pokud není předmětný DPB zařazen v rámci opatření AEKO, do titulu ochrana chřástala polního, ale chřástal se na DPB může dle evidence půdy vyskytovat, mohl žalobce termín údržby posunout také na základě souhlasného stanoviska orgánu ochrany přírody [§ 7 odst. 8 písm. e) nařízení vlády č. 50/2015 Sb.]. Žalobce však žádný nařízením vlády předvídaný důvod, se kterým se pojí posunutí termínu seče a pro něž se pravidla stanovená v § 7 odst. 3 nařízení nepoužijí, neuplatnil. Důvodnými žalovaný neshledal ani námitky žalobce týkající se tvrzeného opomenutí posouzení kvality obhospodařování půdních bloků a naplňování smyslu a účelu zemědělských dotací. Nepřisvědčil ani tvrzením, že by žalobce dřívější sečí porušil povinný požadavek na hospodaření PPH, s tím, že plnění těchto požadavků v žádném případě nevylučuje plnění podmínky podle § 7 odst. 3 nařízení vlády č. 50/2015 Sb.
34. Žalovaný zásadně nesouhlasil s námitkami vznesenými pod **třetím a čtvrtým žalobním bodem**. V této souvislosti odkázal zejména na odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že podle § 7 odst. 3 nařízení vlády č. 50/2015 Sb. je v případě trvalých travních porostů a travních porostů zemědělským obhospodařováním provedení seče a odklizení biomasy v termínu do 31. července příslušného kalendářního roku. Pouze v případě, že se daný díl půdního bloku nachází podle evidence využití půdy podle uživatelských vztahů alespoň z 50 % v oblasti podle § 2 odst. 1 písm. a) bodu 1 nařízení vlády č. 43/2018 Sb., je tato lhůta prodloužena do 31. srpna příslušného kalendářního roku. Jedná se o díly půdních bloků nacházející se v horské oblasti typu H1. Díl půdního bloku č. 760-0970 6403, na němž bylo zjištěno neprovedení seče nebo pastvy do 31. 7., se však nachází v

ostatní oblasti typu O3. V době ukončení kontroly na místě tak měla být seč s odklizením biomasy, nebo pastva s likvidací nedopasků, na tomto dílu půdního bloku již dokončena. Námitka opomenutí právního předpisu tak není dle žalovaného důvodná. Výše uvedené se přitom podle žalovaného týká i dalších odkazovaných dílů půdních bloků zmíněných pod třetím žalobním bodem, jež jsou dle Protokolu o kontrole celé neobhospodařované. Přitom i ze spisového materiálu, zejména z fotografií zájmové oblasti, tj. fotodokumentace dotčených DPB je podle žalovaného zjevné, že v dotčené lokalitě pastva provedena nebyla a nebyla zde provedena ani seč. Argumentace žalobce ohledně výskytu plevelných rostlin v tomto ohledu neobstojí. K námitce, že část dílu půdního bloku č. 760-0970 6403 o výměře 3,74 ha byla vyhodnocena jako nezpůsobilá pro poskytnutí platby pouze na základě rozdílu ve výšce porostu mezi částí posekanou a částí spásanou, žalovaný uvedl, že kontrola na místě vyhodnotila část tohoto dílu půdního bloku jako neobhospodařovanou z důvodu nálezů porostu stařiny a rudérálních bylin (např. kopřivy, vratič obecný), s tím, že na tomto dílu nejsou viditelné známky po provedené pastvě zvířat. Toto zjištění bylo podle žalovaného podpořeno i následnou kontrolou, provedenou na základě námitek žalobce dne 24. 1. 2019. Část o výměře 3,74 ha tak byla vyhodnocena jako neobhospodařovaná.

35. Žalovaný konečně nepovažoval za opodstatněné ani námitky vznesené pod **pátým žalobním bodem**. Uvedl, že odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí bod III. neobsahuje. Jiná odvolání u jiných plateb nicméně v bodě 3 obsahovala toliko shrnutí předchozích v odvolání uvedených námitek, přičemž žalobce zde pouze replikoval tvrzení z předchozích bodů odvolání. Žalovaný se s námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí neztotožnil s tím, že Napadené rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti a vypořádává se se všemi námitkami žalobce uvedenými v jeho odvolání.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

36. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili (souhlas žalobce mohl být v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumován). Soud nenařídil jednání ani k provedení žalobcem navržených důkazů, neboť tvoří součást správního spisu, z něhož soud při přezkumu zákonnosti žalobou Napadeného rozhodnutí vyšel, a jímž se podle ustálené rozhodovací praxe správních soudů dokazování v řízení před soudem neprovádí.
37. Městský soud v Praze se v logice uspořádání žalobních bodů nejprve zabýval námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí vznesenými pod **pátým žalobním bodem**, neboť pouze u přezkoumatelného rozhodnutí lze v zásadě vážit důvodnost uplatněných námitek.
38. Správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže

správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypovídá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).

39. Dle Městského soudu v Praze však žádná z těchto skutečností v posuzované věci nenastala.
40. Soud ověřil, že žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vyložil své závěry způsobem, který nebrání jejich věcnému posouzení ze strany soudu. Připojil přitom úvahy, jimiž byl ve svých skutkových a navazujících právních závěrech veden. Žalobce ostatně v podané žalobě až na dále pojednanou výjimku ani specificky neoznačil konkrétní tvrzení, námitku, důkaz či „argument“, který by snad zůstal dle jeho názoru zcela nezohledněn či nevypovědán, resp. který byl vypořádan nedostatečně či nepřesvědčivě.
41. Pokud přitom žalobce námitku, že se žalovaný nedostatečně zabýval jeho argumenty, spojoval s námitkami uvedenými podle něj v bodu III. odvolání (námitkami vůči příliš formalistickému pojetí žádosti, opomenutí zohlednění naplnění podmínky pro uplatnění výjimek ze stanoveného postupu a toho, že požadované minimální činnosti byly prováděny, a to v dobré víře v jejich úplnost a soulad se stanovenými pravidly, podpořené právě i např. doporučovaným webovým portálem „Farmář“ a jeho obsahem, resp. námitkou akcentující naplnění smyslu poskytovaných dotací), soud především zdůrazňuje, že žalobcem podané odvolání žádnou část označenou jako část III. odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí neobsahuje.
42. Obsahově odpovídající námitky byly žalobcem uvedeny toliko v části II. bodu vi. podaného odvolání, a to pod rubrikou „shrnutí“ (pravděpodobně toliko v důsledku chyby

v psaní/strukturování textu), jež indikovala, že žalobce daným okruhem námitek rekapituluje a shrnuje námitky vznesené ve vztahu k jednotlivým půdním blokům v částech II. a III. odvolání.

43. Žalovaný se v Napadeném rozhodnutí žalobcem předestřenými otázkami zabýval právě v rámci posouzení námitek týkajících se jednotlivých půdních bloků. Přitom především vyložil důvody, pro které nepřisvědčil námitkám žalobce, dle nichž byly v posuzovaném případě naplněny předpoklady pro uplatnění výjimek ze stanoveného postupu v důsledku okolností záležejících ve vyšší moci. Shodně tak v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vysvětlil důvody, pro které byl na rozdíl od žalobce přesvědčen o tom, že některé právními předpisy vyžadované činnosti provedeny nebyly. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí je konečně podle přesvědčení soudu zjevné, že žalovaný nepovažoval zjištění týkající se neplnění podmínek stran jednotlivých půdních bloků za pochybení čistě formální, marginální, resp. takové, jež by nemělo na nároku žalobce na poskytnutí platby v nárokové výši ničeho změnit. Jakkoli si lze jistě představit podrobnější reakci na námitky založené na tvrzeném naplnění smyslu a účelu poskytovaných plateb, včetně alespoň stručného vyložení důvodů, pro které žalovaný i při vědomí ustanovení čl. 64 odst. 2 Nařízení č. 1306/2013 považoval za potřebné žalobcem uplatňovaný nárok krátit, Napadené rozhodnutí dle přesvědčení soudu z pohledu požadavků kladených na přezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu i s přihlédnutím k obecnosti těchto žalobcem uplatňovaných námitek ob stojí.
44. Soud tak v tomto ohledu uzavírá, že ověřil, že žalovaný v daném směru veškerým relevantním zákonným a navazujícím judikatorním východiskům dostál. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí jsou podle přesvědčení soudu jednoznačně seznatelné důvody, pro které žalovaný přistoupil k zamítnutí odvolání žalobce a pro které považoval jeho procesní argumentaci za neopodstatněnou. Vznášení námitek žalobcem je tak dle přesvědčení soudu spíše jen polemikou se závěry žalovaného o posouzení skutkových a navazujících právních otázek týkajících se aplikace rozhodných ustanovení aplikovaných právních předpisů. Žalovaný své závěry vyslovené v Napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnil, jeho právní názor je logicky, srozumitelně a přesvědčivě vyjádřen a má dostatečnou oporu v obsahu správního spisu.
45. Soud proto mohl přistoupit k samotnému věcnému posouzení žalobní obrany.
46. Soud předesílá, že důvodem pro poskytnutí snížené platby v rámci opatření ANC bylo zjištění tzv. nezpůsobilé plochy pro poskytnutí dotace. Žalobce podle správních orgánů nedodržel podmínku vyplývající z § 7 písm. d) nařízení vlády č. 43/2018 Sb.
47. Podle naposledy uvedeného ustanovení platí, že *„Fond platbu poskytne v plné výši, jestliže žadatel na výměře zemědělské půdy s druhem zemědělské kultury trvalý travní porost, trvalý travní porost a standardní orná půda, na kterou je požadováno poskytnutí platby v příslušném kalendářním roce, zajistí zemědělské obhospodařování v souladu s § 7 nařízení vlády č. 50/2015 Sb., o stanovení některých podmínek poskytování přímých plateb zemědělcům a o změně některých souvisejících nařízení vlády, ve znění pozdějších předpisů“*.
48. Podle ustanovení § 7 odst. 3 nařízení vlády č. 50/2015 Sb. přitom platí, že *„v případě trvalých travních porostů a travních porostů je zemědělským obhospodařováním podle odstavce 2 písm. c)*

a) provedení pastvy včetně likvidace nedopasků, přičemž podmínka likvidace nedopasků se nevztahuje na plochu s průměrnou sklonitostí převyšující 10°, a to v termínu

1. do 31. července příslušného kalendářního roku, nebo

2. do 31. srpna příslušného kalendářního roku, jedná-li se o díl půdního bloku, který se podle evidence využití půdy nachází alespoň z 50 % v oblasti podle § 2 odst. 1 písm. a) bodu 1 nařízení vlády č. 43/2018 Sb., o podmínkách poskytování plateb pro horské oblasti a jiné oblasti s přírodními nebo jinými zvláštními omezeními a o změně některých souvisejících nařízení vlády, nebo

b) provedení seče a odklizení biomasy z pozemku v termínu

1. do 31. července příslušného kalendářního roku, nebo

2. do 31. srpna příslušného kalendářního roku, jedná-li se o díl půdního bloku, který se podle evidence využití půdy nachází alespoň z 50 % v oblasti podle § 2 odst. 1 písm. a) bodu 1 nařízení vlády č. 43/2018 Sb.“

49. Z § 7 odst. 4 písm. a) nařízení vlády č. 50/2015 Sb. pak vyplývá, že za porušení podmínky zemědělského obhospodařování se nepovažuje mj., „je-li na daném dílu půdního bloku uplatňováno agroenvironmentálně-klimatické opatření podle § 19 odst. 8 a 10 nařízení vlády č. 75/2015 Sb., o podmínkách provádění agroenvironmentálně-klimatických opatření a o změně nařízení vlády č. 79/2007 Sb., o podmínkách provádění agroenvironmentálních opatření, ve znění pozdějších předpisů“.
50. Podle žalovaného tak v důsledku nedodržení podmínky uvedené v § 7 písm. d) nařízení vlády č. 43/2018 Sb. ve spojení s § 7 odst. 3 nařízení vlády č. 50/2015 Sb. vznikl rozdíl mezi plochou deklarovanou a zjištěnou, který v opatření ANC v oblasti typu O2 činil 0,34 ha, tj. 5,28 % zjištěné plochy, a v oblasti typu O3 činil 15,56 ha, tj. 14,83 % zjištěné plochy. Zjištěný rozdíl byl větší než 3 % zjištěné plochy, respektive 2 ha, proto SZIF postupoval podle čl. 19a odst. 1 Nařízení Komise a Prvostupňovým rozhodnutím uložil žalobci sankci v rámci opatření ANC ve výši 1,5 násobku zjištěného rozdílu, tj. snížil o 1 276,25 Kč platbu v rámci oblasti typu O2 a o 43 507,16 Kč platbu v rámci oblasti typu O3.
51. Pokud jde o námitky vznesené pod **prvním žalobním bodem**, žalobce namítal, že ve vztahu k DPB č. 760-0970 4501/1 i č. 760-0970 5409 žalovaný jeho nárok zkrátil z důvodu pozdního oznámení vyšší moci, která mu zabránila provést požadované zemědělské obhospodařování pozemku, a to v prvním případě z důvodu poničení černou zvěří, v druhém případě z důvodu sucha.
52. Soud zdůrazňuje, že v tomto ohledu se námitky žalobce nejen zcela mýlí se závěry, na nichž žalovaný své meritorní závěry v odůvodnění Napadeného rozhodnutí postavil, ale rovněž odporují skutečnému stavu věci.
53. Soud v tomto ohledu ze správního spisu ve vztahu k **DPB č. 760-0970 4501/1**, zjistil, že SZIF v Protokolu o kontrole uvedl (mimo zjištění stran existence neevidovaného krajinného prvku a dále trvalého prvku inženýrské sítě), že žalobce v případě části tohoto půdního bloku o výměře 0,5 ha neprovedl v rozporu s § 7 písm. d) nařízení vlády č. 43/2018 Sb. pastvu nebo seč ve stanovené lhůtě, tedy do 31. 7. 2018. Stav dotčeného půdního bloku k datu provedení kontroly na místě (ve dnech 16. - 17. 8. 2018 a dne 26. 9. 2018) je přitom rovněž zachycen na fotografiích, které jsou přílohou Protokolu o kontrole.

54. Žalobce neprovedení seče v termínu nezpochybňoval ani v námitkách proti Protokolu o kontrole, v nichž připustil neprovedení seče z důvodu rozrytí pozemku prasaty, přičemž poukazoval na rozcházející se sdělení různých úředníků, kterých se mu mělo dostat.
55. Shodný závěr o porušení podmínky uvedené v § 7 písm. d) nařízení vlády č. 43/2018 Sb. ve spojení s § 7 odst. 3 nařízení vlády č. 50/2015 Sb. byl ve vztahu k předmětné části dotčeného DPB vysloven rovněž v Prvostupňovém rozhodnutí.
56. V odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí žalobce v tomto směru namítal, že první seč byla provedena na celém půdním bloku, přičemž druhá seč nebyla provedena z důvodu sucha. Poukazoval na to, že oznámení vyšší moci (sucha) bylo podáno na předepsaném formuláři dne 1. 11. 2018. Současně žalobce připustil, že část tohoto půdního bloku byla vyřazena i pro neprovedení první seče, přičemž tvrdil, že v tomto případě postupoval v souladu s podmínkami poskytnutí dotační platby, když seč ve zmíněné části nebyla provedena v důsledku poničení černou zvěří s tím, že nebylo možné, natož účelné, seč realizovat. Připustil přitom, že opomenul vyšší moc oznámit, když nebyl informován o tom, že lze tento krok uskutečnit i pro poničení volně žijícími zvířaty. Uvedl, že si je tohoto svého pochybení vědom a již je nebude opakovat. Měl za to, že by mělo být zohledněno, že k seči nedošlo nikoliv v rozporu se smyslem a účelem poskytnutí dotačních plateb, ani v důsledku nedbalosti žadatele, ale naopak, pro důvod považovaný za vyšší moc zabráňující sekání pozemku, a pro faktickou neproveditelnost seče.
57. Závěry vyslovené žalovaným k předmětnému půdnímu bloku v odůvodnění Napadeného rozhodnutí jsou rekapitulovány výše v části II. tohoto rozsudku. Plyne z nich, že žalovaný dospěl v návaznosti na jím připomenuté výsledky kontroly zachycené v Protokolu o kontrole k závěru, že předmětný DPB je v části 0,5 ha nezpůsobilý pro poskytnutí dotace vzhledem k nesplnění podmínky obhospodařování trvalých travních porostů dle § 7 nařízení vlády č. 50/2015 Sb. Zdůraznil přitom, že v posuzovaném případě není relevantní ta část argumentace týkající se neprovedení druhé seče z důvodu sucha, neboť pro poskytnutí platby v rámci opatření ANC byl žalobce povinen provést jednou ročně seč, případně pastvu, a to ve stanoveném termínu (do 31. 7. v případě DPB zařazeného pod oblast O3 - pozn. soudu, viz níže). Poukázal přitom na to, že ve vztahu k poničení pozemku zvěří nebylo ze strany žalobce učiněno oznámení vyšší moci.
58. Soud především zdůrazňuje, že žalobci nemohl přisvědčit v jeho nijak nepodloženém závěru o tom, že není sporu o tom, že podmínky pro vznik vyšší moci dle čl. 2 odst. 2 Nařízení č. 1306/2013 byly skutečně naplněny a že žalobci je tedy vytýkáno pouze pochybení při plnění notifikační povinnosti spočívající v pozdním oznámení vyšší moci. Uvedený závěr nemá podle soudu oporu ve správním spisu a nijak se nepodává ani z odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Žalovaný naopak ve vyjádření k žalobě správně zdůraznil, že tato skutečnost plynoucí z přesvědčení žalobce, tj. že nejsou pochybnosti o faktickém naplnění předpokladů vyšší moci, není nesporná, neboť právě z důvodu nepodání ohlášení vyšší moci nemohla být tato řádně ověřena.
59. Žalovaný zjevně postavil své meritorní závěry k předmětnému půdnímu bloku na skutkovém závěru, že žalobce neprovedl na části předmětného DPB seč (event. pastvu) ve lhůtě uvedené v nařízení vlády. Žalobce přitom tento skutkový závěr nijak nezpochybňoval, naopak jej v souladu s dříve uvedeným potvrdil jak v námitkách proti Protokolu o kontrole, tak v podaném odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí.

60. Pokud pak žalobce soustředil své žalobní námitky na to, že je mu jeho nárok v daném případě zkracován z důvodu pozdního oznámení vyšší moci, je třeba akcentovat, že žalobci bylo Prvostupňovým i Napadeným rozhodnutím v návaznosti na výsledky kontroly zachycené v Protokolu o kontrole vytykáno toliko neprovedení seče/pastvy ve lhůtě do konce července 2018. Žalobce přitom sám potvrdil, že v daném ohledu žádné oznámení vyšší moci záležející v okolnostech souvisejících s poničením pozemku zvěří vůbec neučinil a příslušným orgánům vyšší moc právními předpisy předvídaným způsobem vůbec (tj. nikoli jen opožděně) nenotifikoval a že si je svého pochybení vědom.
61. Za situace, kdy žalovaný v daném směru žalobci neuznal nárok toliko s poukazem na závěr o porušení podmínky uvedené v § 7 písm. d) nařízení vlády č. 43/2018 Sb. ve spojení s § 7 odst. 3 nařízení vlády č. 50/2015 Sb. založený na žalobcem nezpochybněném skutkovém poznatku o tom, že seč/pastvu nerealizoval ve lhůtě do 31. 7. 2018, je třeba přisvědčit žalovanému, že uvedené závěry nemohou být účinně zpochybněny poukazem žalobce na provedenou notifikaci vyšší moci dne 1. 11. 2018. Soud ze správního spisu ověřil, že uvedené oznámení (i pokud by soud s přihlédnutím k zásadě proporcionality pominul okolnost, že bylo učiněno ve vztahu k jinému dotačnímu titulu) se týkalo toliko neprovedení druhé seče (druhé pastvy) a jako okolnost svědčící o naplnění předpokladu vyšší moci poukazovalo na „sucho“. Jak správně uvedl žalovaný ve vyjádření k podané žalobě, oznámení vyšší moci ze dne 1. 11. 2018 především nebylo nijak relevantní ve vztahu ke zjištění neprovedení seče spolu s odklizením biomasy, příp. pastvy spolu s likvidací nedopasků, jež byl žalobce povinen v rámci opatření ANC v oblasti na DPB zařazeném v oblasti O3 provést do 31. 7. 2018, tj. podmínek, jejichž nesplnění bylo v tomto případě důvodem pro snížení platby. Jak sám žalobce v souladu s dříve uvedeným přiznal, vyšší moc záležející ve vztahu k tvrzenému poničení části DPB zvěří vůbec nenotifikoval.
62. Důvodnými pak soud neshledal ani námitky žalobce týkající se DPB č. 760-0970 5409. I v tomto případě z Protokolu o kontrole plyne, že žalobce v případě části tohoto půdního bloku o výměře 1,1 ha neprovedl v rozporu s § 7 písm. d) bodu 1 nařízení vlády č. 43/2018 Sb. pastvu nebo seč ve stanovené lhůtě, tedy do 31. 7. 2018. I v tomto případě je stav dotčeného půdního bloku k datu provedení kontroly na místě zachycen na fotografiích, které jsou přílohou Protokolu o kontrole.
63. Ani v tomto případě žalobce neprovedení seče v termínu na daném DPB nezpochybňoval v námitkách proti Protokolu o kontrole, v nichž připustil neprovedení seče z důvodu, že se na pozemek „nemohl dostat“ z důvodu uzamčení brány, a uvedl, že na místo se dostal až v den kontroly.
64. Shodný závěr o porušení podmínky uvedené v § 7 písm. d) bodu 1 nařízení vlády č. 43/2018 Sb. ve spojení s § 7 odst. 3 nařízení vlády č. 50/2015 Sb. byl ve vztahu k předmětné části dotčeného DPB vysloven rovněž v Prvostupňovém rozhodnutí.
65. V odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí žalobce v tomto směru namítal, že „i v tomto případě nebyla provedena druhá seč z důvodu sucha. Oznámení vyšší moci bylo podáno dne 1.11.2018“. Měl za to, že „při posuzování míry obhospodaření tohoto půdního bloku mělo být zohledněno, že první seč byla provedena. Seč byla prováděna při kontrole tohoto půdního bloku, mělo by proto být možné ji prokázat protokolem o kontrole či výsledkem osob kontrolu provádějících“.

66. Závěry vyslovené žalovaným k předmětnému půdnímu bloku v odůvodnění Napadeného rozhodnutí jsou rekapitulovány výše v části II. tohoto rozsudku. Plyne z nich, že žalovaný dospěl v návaznosti na jím připomenuté výsledky kontroly zachycené v Protokolu o kontrole k závěru, že předmětný DPB je v části 1,1 ha nezpůsobilý pro poskytnutí dotace vzhledem k nesplnění podmínky obhospodařování trvalých travních porostů dle § 7 nařízení vlády č. 50/2015 Sb. Zdůraznil přitom, že v daném případě rovněž nebyla provedena seč nebo pastva do 31. 7. příslušného kalendářního roku. Současně zdůvodnil, že ačkoli žalobce v daném případě sice podal ohlášení zásahu vyšší moci, učinil tak až dne 1. 11. 2018, tedy po lhůtě uvedené v čl. 4 odst. 2 Nařízení Komise, a to až po provedení kontroly na místě, v průběhu které již byla zjištěna předmětná nesrovnalost. Žalobce přitom podle žalovaného musel již v průběhu července vědět, že podmínku provedení seče včas nesplní. Žalobce pak podle žalovaného ani neuvedl žádnou okolnost, jež by mu v ohlášení vyšší moci bránila.
67. I v tomto případě je dle přesvědčení soudu třeba zopakovat shora vyslovené závěry, dle nichž nelze souhlasit s žalobcem, že by nebylo sporu o tom, že podmínky pro vznik vyšší moci dle čl. 2 odst. 2 nařízení č. 1306/2013 byly skutečně naplněny a že žalobci by bylo vytýkáno pouze pochybení při plnění notifikační povinnosti spočívající v pozdním oznámení vyšší moci.
68. Podobně jako v případě předchozího DPB žalovaný své meritorní závěry zjevně opřel o skutkový poznatek, že žalobce neprovedl na části předmětného DPB seč (event. pastvu) ve lhůtě uvedené v nařízení vlády.
69. Tvrdí-li tedy žalobce v podané žalobě, že mu byl nárok zkrácen z důvodu pozdního oznámení vyšší moci, která mu zabránila provést požadované zemědělské obhospodařování pozemku, a to z důvodu sucha, lze mu přisvědčit jen potud, že žalovaný skutečně v Napadeném rozhodnutí v dané pasáži žalobci vytkl, že notifikaci vyšší moci provedl po uplynutí k tomu stanovené lhůty. Současně však nelze ztrácet ze zřetele, že se i ve vztahu k tomuto DPB zcela uplatní závěry žalovaného, který v Napadeném rozhodnutí v souladu s dříve uvedeným správně upozornil na to, že notifikace vyšší moci z důvodu sucha provedená žalobcem dne 1. 11. 2018 se týkala toliko druhé seče/pastvy a nijak proto nesouvisela s výhradami správních orgánů týkajícími se neprovedení seče/pastvy ve lhůtě do 31. 7. 2018, jež bylo žalobci v tomto směru vytýkáno.
70. Jinak řečeno, otázka opožděnosti notifikace vyšší moci je na daném skutkovém půdorysu otázkou irelevantní a nevýznamnou, neboť stranami připomínané oznámení bylo, jak žalovaný správně zdůraznil, učiněno ve vztahu k nedodržení jiné právní povinnosti žalobce, a to povinnosti druhé seče/pastvy, jíž byl žalobce povinen plnit k jinému časovému okamžiku, a které se tedy závěry SZIF ani závěry žalovaného nijak nedotýkaly. Ani v tomto případě tedy žalobce nevyhověl ve vztahu k jemu vytýkanému porušení povinnosti provést v rámci opatření ANC na DPB zařazeném v oblasti O3 seč/pastvu ve lhůtě do 31. 7. 2018 požadavku oznámit okolnosti svědčící o zásahu vyšší moci a notifikaci ve vztahu k porušení této povinnosti vůbec neprovedl. I ve vztahu k předmětnému půdnímu bloku se tak uplatní závěry vyslovené na str. 3 v posledním odstavci Napadeného rozhodnutí, dle nichž „pro poskytnutí platby pro horské oblasti a jiné oblasti s přírodními nebo jinými zvláštními omezeními je povinnost provést jednou ročně seč, příp. pastvu ve stanoveném termínu“. Žalovanému snad lze vytknout jedině to, že tento závěr v pasáži týkající se půdního bloku č. 760-0970 5409 nezopakoval, případně na něj neodkázal. V tomto ohledu však nezatížil Napadené rozhodnutí vadou, pro kterou by bylo třeba je v soudním

přezkumu zrušit – posouzení žalovaného je v daném ohledu totiž zjevně založeno na skutkovém a navazujícím právním závěru, že žalobce neprovedl ani na části předmětného DPB ve stanoveném termínu seč/pastvu a tedy nesplnil povinnost vyplývajícímu z § 7 odst. 3 nařízení vlády č. 50/2015 Sb. (k tomu srov. dále). Úvahy týkající se případné opožděnosti podaného oznámení ze dne 1. 11. 2018 jsou tedy z tohoto pohledu mimoběžné (a v odůvodnění Napadeného rozhodnutí tedy i fakticky nadbytečné), neboť oznámení vyšší moci se problematiky seče/pastvy, kterou byl žalobce povinen na daném skutkovém půdorysu realizovat do 31. 7. 2018, nedotýkalo.

71. Se zřetelem k právě uvedenému tak soud považoval za nadbytečné posuzovat důvodnost námitek uvedených na str. 3 žaloby, v nichž žalobce poukazoval na domnělý nezákonný postup žalovaného spočívající v neakceptaci opožděně podaného oznámení vyšší moci a brojil proti z jeho pohledu nesprávnému restriktivnímu výkladu odhlízejícího od žalobcem specifikovaných ustanovení předpisů. Tyto námitky se totiž ve světle právě uvedeného v posuzovaném případě ve svém důsledku zcela mívají se závěry, na nichž je odepření nároku žalobci ve vztahu k předmětnému půdnímu bloku postaveno (nesplnění povinnosti seče/pastvy ve lhůtě do 31. 7. 2018). Jak bylo uvedeno výše, oznámení vyšší moci provedené žalobcem dne 1. 11. 2018 se problematiky seče/pastvy, kterou byl žalobce povinen na daném skutkovém půdorysu realizovat do 31. 7. 2018, netýkalo.
72. Soud zároveň nemohl ponechat bez povšimnutí, že argumentace žalobce stran skutkových okolností týkající se provedení seče/pastvy na předmětném DPB je poněkud inkonzistentní. Zatímco v námitkách proti Protokolu o kontrole žalobce v souladu s dříve uvedeným připustil neprovedení seče s tím, že se na předmětný DPB „nemohl dostat“ z důvodu uzamčení brány a na místo se dostal až v den kontroly, v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí namítal, že seč byla (při kontrole tohoto půdního bloku) provedena. V žalobě proti Napadenému rozhodnutí pak žalobce v reakci na závěry žalovaného žádné skutkové tvrzení stran provedení seče, a to ani v průběhu realizace kontroly, nepřipojil a splnění předmětné povinnosti netvrdil ani neprokazoval. Na druhé straně však žalobce na str. 4 žaloby uvedl, že *„není sporu o tom, že k seči/pastvě nedošlo z důvodů, že jejich provedení nebylo pro vyšší moc možné“*, z čehož lze jistě legitimně dovozovat, že připustil, že předmětnou povinnost nesplnil. V tomto ohledu je jeho procesní obrana poněkud vnitřně rozporná a nevěrohodná. Je nicméně třeba zdůraznit, že i pokud by žalobce (např. pod vlivem obav z negativních následků nepříznivých kontrolních zjištění) ke splnění povinnosti přistoupil teprve v průběhu provádění kontroly na místě, jež byla realizována ve dnech 16. - 17. 8. 2018 a dne 26. 9. 2018, je zjevné, že by to nebylo způsobilo ničeho změnit na závěru, že měl předmětnou povinnost splnit již ve lhůtě do 31. 7. 2018.
73. Soud dále přistoupil k posouzení zbývajících žalobních námitek vznesených žalobcem pod prvním žalobním bodem, jejichž společným jmenovatelem je poukaz na tvrzenou nepřiměřenost postupu správních orgánů. Žalobce v této souvislosti s poukazem na § 19 Nařízení Komise a čl. 64 odst. 2 Nařízení č. 1306/2013 namítal, že se správní sankce neuloží, je-li nesplnění méně závažné povahy, a to i v případě, že nedosahuje prahové hodnoty; případně také je-li neplnění způsobeno zjevnými chybami. Rovněž poukazoval na to, že postup správních orgánů odporuje požadavku přiměřenosti vyplývajícímu např. z čl. 58 odst. 1 písm. d) a čl. 64 odst. 5 Nařízení č. 1306/2013. Měl za to, že sankce mají být přiměřené a účinné, rozhodně tedy nemají být vykládány restriktivně a formalisticky.

Krácení dotace podle žalobce odporuje smyslu a účelu zemědělských dotací, jakož i smyslu a účelu sankcí umožněných při jejich poskytování.

74. Soud předesílá, že žalobce uvedený okruh námitek v této podobě neuplatnil v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí, v němž vedle námitek souvisejících s naplněním předpokladu vyšší moci setrval toliko v rovině obecného poukazu na zanedbatelnost zjištěného porušení a naplnění smyslu a účelu poskytnuté dotace (v tomto ohledu soud odkazuje na výše provedené vypořádání námitek vznesených pod pátým žalobním bodem). Žalovanému tedy nelze vyčítat, že by se s těmito všemi žalobcem připomínanými aspekty v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nevypořádal.
75. Soud připomíná, že podle čl. 63 odst. 2 věty první Nařízení č. 1306/2013 platí, že *„členské státy navíc, stanoví-li tak právní předpisy v oblasti zemědělství, uloží rovněž správní sankce v souladu s pravidly stanovenými v článku 64 a v článku 77“*.
76. Podle čl. 19a odst. 1 Nařízení Komise, označeného rubrikou *„Správní sankce v případech ohlášení větších ploch pro účely režimu základní platby, režimu jednotné platby na plochu, redistributivní platby, režimu pro mladé zemědělce, platby pro oblasti s přírodními omezeními, režimu pro malé zemědělce, plateb v rámci sítě Natura 2000 a na základě rámcové směrnice o vodě a plateb určených pro oblasti s přírodními či jinými zvláštními omezeními“*, platí, že *„pokud je v případě skupiny plodin podle čl. 17 odst. 1 plocha ohlášená pro režimy podpor stanovené v kapitolách 1, 2, 4 a 5 hlavy III a v hlavě V nařízení (EU) č. 1307/2013 a podpůrná opatření podle článků 30 a 31 nařízení (EU) č. 1305/2013 vyšší než plocha zjištěná podle článku 18 tohoto nařízení, vypočítá se podpora na základě zjištěné plochy snížené o 1,5 násobek zjištěného rozdílu, je-li tento rozdíl vyšší než 3 % zjištěné plochy nebo 2 hektary. Správní sankce nesmí být vyšší než 100 % částek na základě ohlášené plochy“*.
77. Z čl. 64 odst. 2 Nařízení č. 1306/2013 se přitom podává, že *„správní sankce se neuloží: a) je-li nesplnění způsobeno vyšší mocí; b) je-li nesplnění způsobeno zjevnými chybami, jak je uvedeno v čl. 59 odst. 6; c) je-li nesplnění způsobeno chybou příslušného orgánu či jiného orgánu nebo v případě, že osoba dotčená správní sankcí nemohla chybu rozumným způsobem zjistit; d) může-li dotčená osoba příslušnému orgánu uspokojivě prokázat, že k nesplnění povinností podle odstavce 1 nedošlo její vinou, nebo pokud se příslušný orgán jinak přesvědčí, že dotčená osoba nenese zavinění; e) je-li nesplnění méně závažné povahy, a to i v případě, že nedosahuje prahové hodnoty, kterou určí Komise v souladu s odst. 7 písm. b); f) v jiných případech, kdy není uložení sankce vhodné, jak určí Komise v souladu s odst. 6 písm. b)“*.
78. Soud nijak nezpochybňuje, že žalobcem připomínaná úprava reflektuje princip proporcionality zásahu orgánu veřejné moci do právní sféry adresáta veřejné moci a umožňuje, aby národní orgány i přes zjištěné porušení povinnosti za určitých podmínek nepřistoupily k uložení sankce, a tedy i k aplikaci postupu podle čl. 19a Nařízení Komise, jenž lze podle stanoviska soudu v tomto ohledu s přihlédnutím k rubrice předmětného ustanovení považovat za sankci ve smyslu čl. 63 odst. 2 Nařízení č. 1306/2013.

79. Soud nicméně zdůrazňuje, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
80. Soud v této souvislosti k námitkám, jimiž žalobce poukazuje na tvrzenou nepřiměřenost postupu správních orgánů, v obecné rovině předesílá, že jsou konstruovány velmi obecným způsobem, když žalobce z argumentace založené na odkazovaném právním rámci až na výjimky nevyvozuje žádné konkrétní implikace do projednávané věci či dopady do svého právního postavení.
81. Jakkoli lze žalobci obecně přisvědčit potud, že relevantní právní úprava (včetně žalobcem připomínaných čl. 58 odst. 1 písm. d) a čl. 64 odst. 5 Nařízení č. 1306/2013) skutečně reflektuje princip přiměřenosti, resp. požaduje, aby ukládané sankce byly přiměřené a účinné, platí, že od uložení sankce je možno, ve světle výše citovaných ustanovení ustoupit toliko ve shora citovanými ustanoveními specifikovaných případech.
82. Žalobce se v této souvislosti přesto omezil spíše na obecné námitky; fakticky kromě obecného požadavku na význam zásady přiměřenosti konkrétněji připomněl toliko pravidlo vyplývající z čl. 64 odst. 2 písm. e) Nařízení č. 1306/2013 Sb., jakkoli se i v tomto případě omezil na jeho citaci bez konkrétní implikace pro posuzovanou věc, přičemž vedle toho současně poukazoval na to, že *„není sporu o tom, že k seči/pastvě nedošlo z důvodů, že jejich provedení nebylo pro vyšší moc možné“*
83. Soud v obecné rovině souhlasí se žalobcem potud, že z pohledu pravidel upravujících ukládání sankcí není nijak nežádoucí, aby nebyl zemědělec sankcionován za neprovedení seče v období, kdy pastviny trpí suchem, resp. seče na pozemku, který je rozrytý zvěří. Nezbyvá mu však než zdůraznit, že bylo především na žalobci, aby (vědom si regulatorních důsledků nesplnění povinnosti vyplývající z § 7 odst. 3 nařízení vlády č. 50/2015 Sb.) vůči příslušnému správnímu orgánu včas a náležitým způsobem tyto skutkové okolnosti, jež jistě obecně mohly představovat zásah tzv. vyšší moci, a důvody svého jednání notifikoval. Jak bylo uvedeno výše, žalobce však ve vztah k vytýkanému opomenutí, tj. ve vztahu k neprovedení seče/pastvy do 31. 7. 2018, toto oznámení vyšší moci vůbec (tedy nikoli jen opožděně či formálně nedostatečně) neprovedl. Pokud pak nyní v podané žalobě označuje za nesporné, že k nesplnění povinnosti došlo právě v důsledku jím poukazovaných okolností majících povahu vyšší moci, soud s poukazem na shora uvedené opakuje, že právě z důvodu nepodání ohlášení vyšší moci nemohly být tyto okolnosti řádně prověřeny. V tomto ohledu to byl tedy jen a pouze žalobce, kdo se vlastní pasivitou, ať byl veden jakýmkoli důvody, připravil o možnost posouzení naplnění předpokladu pro upuštění od sankce z důvodu předvídaného v čl. 64 odst. 2 písm. a) Nařízení č. 1306/2013, když ve vztahu k povinnosti, kterou měl splnit do 31. 7. 2018, žádné okolnosti indikující naplnění této výjimky netvrdil, ani neprokazoval.
84. Pokud pak jde o žalobcův paušální poukaz na čl. 64 odst. 2 písm. e) Nařízení č. 1306/2013 Sb., obecnost žalobní námitky a absence identifikace konkrétních implikací do nyní posuzovaného případu soudu neumožňuje, než učinit obdobně obecný závěr s tím, že žalovaným vytýkané porušení povinnosti nejeví *prima facie* znaky „nesplnění méně závažné povahy“. Právě naopak, žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí logicky a

konsekventně popisuje význam předmětné povinnosti svědčící pro závěr o zemědělském obhospodařování tohoto typu pozemků. Soud přitom obecně nepovažuje za nijak nepřiměřené, aby byl příjemce dotačních plateb žalovaným zvoleným způsobem postihnut za nesplnění této povinnosti za situace, kdy mu nic nebránilo (žalobce na žádnou takovou konkrétní okolnost nepoukázal) na nemožnost splnění předmětné povinnosti včas upozornit, resp. kdy k plnění této povinnosti přistoupil teprve zjevně pod vlivem probíhající kontroly. Opačný závěr by mohl podle přesvědčení soudu naopak fakticky vyústit ve zmaření smyslu a účelu poskytování tohoto typu dotační platby, neboť by mohl v konečném důsledku na straně zemědělských podnikatelů založit důvod vyčkat s případným plněním předmětné povinnosti, event. notifikací okolností svědčících pro aplikaci pravidla uvedeného v čl. 64 odst. 2 písm. a) Nařízení č. 1306/2013 teprve na případnou procesní aktivitu příslušného správního orgánu.

85. Soud v tomto ohledu uzavírá, že na půdorysu takto uplatněných žalobních námitek neshledal, že by byl postup žalovaného v posuzované věci formalistický nebo rozporný s principem přiměřenosti ovládajícím mj. i systém sankcí předvídaný úpravou zemědělských dotací.
86. Žádnou z námitek vznesených pod prvním žalobním bodem tak soud neshledal důvodnou.
87. Soud dále přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobce pod **druhým žalobním bodem** nesouhlasil se závěry správních orgánů k části DPB č. 760-0970 7202/1 o výměře 1,33 ha a části DPB č. 760-0970 8207/1 o výměře 3,82 ha. Žalobce měl za to, že se zřetelem k údajům evidovaným ve vztahu k těmto DPB v evidenci půdy nebyl povinen provést seč/pastvu ve lhůtě do 31. 7. 2018, ale byl s přihlédnutím k § 19 odst. 9 písm. a) nařízení vlády č. 75/2015 Sb. oprávněn tak učinit v termínu od 15. srpna do 30. září příslušného kalendářního roku.
88. Soud ve vztahu k předmětným DPB ze správního spisu zjistil, že SZIF v Protokolu o kontrole uzavřel, že žalobce v případě uvedených částí předmětných půdních bloků nacházejících se v oblasti O3 neprovedl v rozporu s § 7 písm. d) bodu 1 nařízení vlády č. 43/2018 Sb. pastvu nebo seč ve stanovené lhůtě, tedy do 31. 7. 2018.
89. Žalobce v námitkách proti Protokolu o kontrole poukazoval na to, že předmětné půdní bloky „neměl posekané, protože na jaře jsem ještě před dáním jednotné žádosti 27. 4. 2018 jednal s agenturou ochrany přírody a krajiny o zrušení chřástala, a bylo mi napsáno, že to nejde. Také jsem si vyjel dané půdní bloky na portálu farmáře, samozřejmě po přihlášení, a zde mi také vyjelo, že dané pozemky mohou posekat až po 15. 9. daného roku, proto jsem dané pozemky neměl posekané, nikdo mi nedokázal vysvětlit jakto, že v elektronické podobě mi tyto pozemky vyjely jako že se můžou sekat až po 15. 9.“. Žalobce přitom doložil výpisy z evidence půdy a emailovou komunikaci s Agenturou ochrany přírody a krajiny (dále též „AOPK“).
90. Ani uvedené námitky nebyly shledány v rozhodnutí SZIF o námitkách ze dne 4. 1. 2019, čj. SZIF/2019/0005832, důvodnými.
91. Závěry odpovídající těm, jaké byly vysloveny v Protokolu o kontrole, posléze vyslovil SZIF i v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí.
92. Žalobce poté v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí namítal, že zjištění SZIF neodpovídá skutečnosti. Uvedl, že ke dni kontroly byla seč řádně provedena. Poznamenal, že na těchto půdních blocích je vyžadována ochrana chřástala polního a seč na nich proto byla provedena v souladu s § 19 odst. 9 písm. a) nařízení vlády č. 75/2015 Sb., konkrétně

dne 15. 8. 2018. Poukázal na to, že ochrana chřástala je jednou z podmínek poskytnutí dotace, a to dle kontrolovaného požadavku PPH 2/3. Namítal, že skutečnost, že na těchto půdních blocích je evidován výskyt chřástala, byla řádně zanesena v přehledu dostupném přes webové rozhraní portálu „Farmář“. Připustil, že nebyla podána formální žádost ve smyslu § 2 nařízení vlády č. 75/2015 Sb., *„tj. jinak řečeno, byl chybně uveden kód titulu ochrany v Jednotné žádosti“*. Považoval však za nepřijatelné, aby byl sankcionován za formální pochybení administrativního rázu v situaci, kdy je titul ochrany z ostatních skutečností zcela zjevný a jeho šetrný postup dokonce právními předpisy výslovně vyžadován. Upozornil, že *„na webovém portálu Farmář je v seznamu agroenvironmentálně klimatických opatření u těchto půdních bloků uvedeno specifikum spočívající v ochraně chřástala“*, a tvrdil, že při sekání postupoval v oprávněné důvěře ve spolehlivost údajů zde uvedených.

93. Závěry žalovaného vyslovené k uvedeným částem předmětných DPB v odůvodnění Napadeného rozhodnutí jsou rekapitulovány výše v části II. tohoto rozsudku. Je z nich zjevné, že žalovaný považoval pro posouzení věci za klíčové, že předmětné DPB nebyly zařazeny do agroenvironmentálně-klimatických opatření, podopatření ošetřování travních porostů, titulu ochrana chřástala polního dle § 2 písm. d) bod 8 nařízení vlády č. 75/2015 Sb., a proto se na ně nevztahuje povinnost posunutí termínu seče. Žalovaný přitom poznamenal, že žalobce v jednotné žádosti správně uvedl v rámci agroenvironmentálních opatření titul obecná péče o extenzivní louky a pastviny, neboť příslušné DPB jsou zařazeny do tohoto titulu. Měl za to, že nejsou-li DPB zařazeny do titulu ochrana chřástala polního, nemohl žalobce tento titul do žádosti uvést a bez souhlasu příslušných orgánů měnit na příslušných DPB podmínky hospodaření podle tohoto nadstavbového titulu.
94. Soud k žalobním námitkám zpochybňujícím závěry žalovaného k části DPB č. 760-0970 7202/1 o výměře 1,33 ha a části DPB č. 760-0970 8207/1 o výměře 3,82 ha především zdůrazňuje, že žalobce ve své žalobní argumentaci nijak nepopírá závěr žalovaného, že předmětné DPB neměl zařazeny do agroenvironmentálně-klimatických opatření, podopatření ošetřování travních porostů, titulu ochrany chřástala polního dle § 2 písm. d) bodu 8 nařízení vlády č. 75/2015 Sb.
95. Soud přitom v tomto ohledu přisvědčuje žalovanému potud, že termín povinné seče by byl posunut (pomine-li soud na tomto místě další možnosti předvídané tímto ustanovením) právě v případě uvedeném v § 7 odst. 8 písm. a) nařízení vlády č. 50/2015 Sb., podle něhož se shora připomínané pravidlo uvedené v § 7 odst. 3 tohoto nařízení *„nepoužije, pokud je pro daný díl půdního bloku stanoveno jinak agroenvironmentálně-klimatickým opatřením podle nařízení vlády č. 75/2015 Sb., o podmínkách provádění agroenvironmentálně-klimatických opatření a o změně nařízení vlády č. 79/2007 Sb., o podmínkách provádění agroenvironmentálních opatření, ve znění pozdějších předpisů, ve znění pozdějších předpisů“*.
96. Žalobce se tedy skutečně rovněž z pohledu soudu pro účely posouzení otázky porušení podmínky obhospodařování předmětných DPB vyplývající z § 7 písm. d) nařízení vlády č. 43/2018 Sb. ve spojení s § 7 odst. 3 nařízení vlády č. 50/2015 Sb. fakticky dovolává podmínek titulu, pro který neměl předmětné díly půdních bloků zařazeny. Jak vyplývá ze správního spisu, již v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí přitom nečinil sporným a výslovně uvedl, že nebyla podána žádost dle § 2 nařízení vlády č. 75/2015 Sb. o zařazení předmětných DPB do opatření ekologické zemědělství.

97. Žalobce posouvá spor vznesenou žalobní argumentací v reakci na některé dílčí závěry Napadeného rozhodnutí do roviny tvrzeného formalistického přístupu žalovaného akcentujícího údaj uvedený v jednotné žádosti a odhlížejícího od údaje uvedeného v evidenci půdy. Podstata sporu však záleží podle přesvědčení soudu z dále vyložených důvodů v něčem jiném. Přestože soud v obecné rovině nevylučuje, že by bylo lze za jistých okolností přihlídnout při posouzení plnění podmínky obhospodařování předmětných DPB, resp. při zvažování okolností opodstatňujících případné neuložení sankce, k nesouladu formálního stavu zařazení pozemků pod příslušné agroenvironmentálně-klimatické opatření s údajem evidovaným podle § 1 písm. i) nařízení vlády č. 307/2014 Sb., jenž by odpovídal skutečnému stavu věci, soud z dále vysvětlených důvodů na skutkovém půdorysu nyní posuzované věci důvody pro takový, ze své povahy výjimečný postup neshledal.
98. Soud považuje pro posuzovanou věc za klíčové, že z pohledu porušení povinností spojených s obhospodařováním určitého DPB není rozhodné to, jaké údaje byly žalobcem uvedeny v jednotné žádosti, ale především to, jaký měl žalobce ve vazbě na dříve podanou žádost o zařazení závazek (srov. § 3 nařízení vlády č. 75/2015 Sb.). I podle § 25 odst. 7 nařízení vlády č. 75/2015 Sb. ostatně platí, že nesplnění podmínek provádění jednotlivého podopatření nebo titulu podle § 2 se vždy posuzuje ve vztahu k příslušnému závazku podle § 3. Rozhodný je tak vždy především právě závazek vzniklý zemědělskému podnikateli na základě podané žádosti o zařazení (soud v tomto ohledu nad rámec uvedeného poukazuje na ustanovení § 16 a § 6 předmětného nařízení vlády, upravující související instituty).
99. Městský soud v Praze proto nemohl přehlédnout, že žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí opakovaně zdůraznil, že žalobce předmětné DPB neměl zařazený do agroenvironmentálně-klimatických opatření, podopatření ošetřování travních porostů, titulu ochrany chřástala polního dle § 2 písm. d) bodu 8 nařízení vlády č. 75/2015 Sb. (srov. opakovaný závěr na str. 5 Napadeného rozhodnutí). Z Napadeného rozhodnutí je tedy zjevné, že žalovaný postavil své meritorní závěry na tom, že žalobce vůbec neměl předmětné díly půdních bloků zařazený pod příslušné agroenvironmentálně-klimatické opatření a neměl tedy odpovídající závazek ve smyslu § 3 nařízení č. 75/2015 Sb. Žalobce přitom v podané žalobě netvrdil ani nijak neprokazoval opak, závěr žalovaného o nedostatku odpovídajícího zařazení nezpochybňoval a nijak proti němu nebrojil a ve svém důsledku se omezil toliko na argumentaci akcentující údaje evidované v evidenci půdy. Soud tedy v tomto ohledu považuje za zcela klíčové, že žalobce v podané žalobě předmětný závěr žalovaného nezpochybňuje. Jak bylo uvedeno výše, žalobce přitom již v podaném odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí výslovně potvrdil, že žádnou takovou žádost o zařazení ve smyslu § 2 nařízení vlády č. 75/2015 Sb. ve vztahu k předmětným DPB nepodal.
100. Pokud se tedy žalobce v podané žalobě soustředí především na zpochybňování dalších závěrů žalovaného týkajících se obsahu jednotné žádosti, je třeba zdůraznit, že tyto závěry z pohledu soudu nebyly a ani nemohly být takovými závěry, o něž by se meritorní posouzení nároků žalobce opíralo. Žalobci lze tedy v tomto ohledu přisvědčit potud, že posouzení plnění dotačních podmínek nemůže být závislé na tom, zda žadatel v jednotné žádosti k některému půdnímu bloku uvede, nebo naopak opomene poukázat na existující zařazení pod některé agroenvironmentálně-klimatické opatření. Jak bylo uvedeno výše, relevantní je z pohledu soudu (ne)existence samotného závazku ve smyslu § 3 nařízení vlády č. 75/2015 Sb. Případné chybné (ne)uvedení údaje stran podřazení pod

agroenviromentálně-klimatické opatření v jednotné žádosti nemůže být hlediskem při posuzování, zda je žadatel povinen požadavky vyplývající mu z případného existentního závazku plnit. V tomto ohledu je tedy třeba doprovodné závěry žalovaného akcentující údaj uvedený v jednotné žádosti korigovat.

101. Snaží-li se však žalobce spor posunout výhradně do roviny tvrzeného formalistického přístupu žalovaného akcentujícího údaj uvedený v jednotné žádosti a odhlízejícího od údaje uvedeného v evidenci půdy, opomíjí, že žalovaný své meritorní závěry v souladu s dříve uvedeným založil především na opakovaně připomínané okolnosti stran nedostatku odpovídajícího zařazení, tedy neexistence s ním souvisejícího závazku. Pokud pak žalobce proti těmto závěrům nebrojil a naopak již v průběhu správního řízení jejich správnost fakticky potvrdil (viz výše připomínaný obsah odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí), sám tím soudu omezil prostor pro jejich případnou revizi.
102. Soud tak byl nucen vyjít i se zřetelem k absenci námítky opaku z toho, že žalobce neměl předmětné díly půdních bloků zařazený pod příslušné agroenviromentálně-klimatické opatření a neměl tedy odpovídající závazek ve smyslu § 3 nařízení vlády č. 75/2015 Sb. Žalovaný proto nepochybil, pokud při posuzování otázky plnění povinnosti uložené v § 7 odst. 3 nařízení vlády č. 50/2015 Sb. nepřihlédl k § 7 odst. 8 písm. a) tohoto nařízení [o nenaplnění podmínek pro aplikaci § 7 odst. 8 písm. e) nařízení vlády č. 50/2015 Sb., resp. ani jiných písmen tohoto ustanovení, pak nebylo mezi stranami sporu].
103. Soud přitom nepřehlédl, že žalobce podle obsahu správního spisu podal dne 14. 5. 2018 (kromě jednotné žádosti) také žádost o zařazení do podopatření ošetřování travních porostů titulu ochrana chřástala polního (D8) v souladu s § 2 písm. d) bodu 8 nařízení vlády č. 75/2015 Sb., a to na DPB č. 760-0970 7206 o výměře 1,59 ha a DPB č. 760-0970 7207/1 o výměře 5,70 ha, s celkovou výměrou 7,29 ha (na období 01. 1. 2016 do 31. 12. 2020), které bylo vyhověno rozhodnutím SZIF ze dne 18. 7. 2018, čj. SZIF/2018/0476715 (ve vztahu k nim přitom v jednotné žádosti poukázal na podřazení pod titul ochrany chřástala polního dle § 2 písm. d) bodu 8 nařízení vlády č. 75/2015 Sb.). Žalobce si tedy byl zjevně vědom možnosti požádat o zařazení odpovídajících půdních bloků do příslušného podopatření, avšak ve vztahu k nyní řešeným dílům půdních bloků tak neučinil, přestože i ve vztahu k nim podle obsahu správního spisu otázku jejich zařazení do tohoto podopatření řešil (viz přílohy námitek žalobce proti Protokolu o kontrole); k tomu srov. rovněž dále.
104. Žalobci nelze přisvědčit v jeho dílčí námítce, že by se žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí opomenul vypořádat s argumentací, že ochrana chřástala byla evidována na webovém portálu. Žalovaný se s uvedeným okruhem námitek vypořádal a vyjevil k nim své závěry akcentující význam obsahu jednotné žádosti, které soud výše korigoval.
105. Žalobce pak své žalobní námítky fakticky omezuje na námítky stran ochrany jemu údajně vzniklého legitimního očekávání, resp. na potřebu zajištění ochrany předmětného ptačího druhu.
106. K posléze uvedeným otázkám, které spolu podle přesvědčení soudu úzce souvisejí, soud v obecné rovině nevylučuje, že by bylo na místě za jistých okolností při vědomí významu zásady proporcionality při posouzení plnění podmínky obhospodařování předmětných DPB a při zvažování okolností opodstatňujících případné neuložení sankce upřednostnit před stavem formálním [tj. zařazení pozemků pod příslušné agroenviromentálně-klimatické opatření a s tím spojený závazek ve smyslu § 3 nařízení vlády č. 75/2015 Sb.,

potažmo údajem evidovaným v evidenci půdy podle § 1 písm. i) nařízení vlády č. 307/2014 Sb.] stav faktický (tj. ochranu předmětného živočišného druhu skutečně se vyskytujícího na dotčeném pozemku). Bylo by tak však podle přesvědčení soudu výhradně v případě, kdy by bylo ze strany žalobce tvrzeno a prokazováno, že je na místě argumentace zájmem na ochraně v lokalitě se skutečně vyskytujícího chřástala polního. V takovém případě by totiž žalovaný jistě měl zvažovat, zda má žalobci vytýkat, že fakticky postupoval v souladu s pravidly, jimiž by byl vázán v případě, pokud by žádost o zařazení do odpovídajícího podopatření podal, resp. by měl posoudit, zda není v takovém případě eventuálně dán některý z důvodů pro neuložení sankce. Žalobce nicméně ani v průběhu správního řízení ani v průběhu řízení o žalobě žádné konkrétní tvrzení stran faktického výskytu chřástala polního na předmětných pozemcích nevzněl (z příloh námitek proti Protokolu o kontrole a příloh odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí je naopak patrné, že v dubnu 2018 nepovažoval v rámci komunikace a AOPK ochranu chřástala polního ve vztahu k předmětným dílům půdních bloků za nezbytnou).

107. Na skutkovém půdorysu nyní posuzované věci tak soud nemohl odhlédnout od toho, že žalobce zjevně již v dubnu 2018, tedy před podáním jednotné žádosti dne 14. 5. 2018, jak je patrné z komunikace s AOPK přiložené k námítkám proti Protokolu o kontrole i k podanému odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí, zvažoval potřebu, resp. vhodnost zařazení některých dílů půdních bloků, včetně těch dotčených nyní přezkoumávanou částí Napadeného rozhodnutí, do příslušného podopatření podle § 3 nařízení vlády č. 75/2015 Sb., přičemž celou komunikaci uzavřel tím, že „si nejdříve zjistí, kdy mu končí závazek, a pak bude věc řešit“. Pokud pak v návaznosti na uvedené o necelé tři týdny později podal spolu s jednotnou žádostí výše připomenutou žádost o zařazení jiných DPB do příslušného podopatření (a ve vztahu k nim v jednotné žádosti poté uvedl odpovídající zařazení), avšak ve vztahu k DPB č. 760-0970 7202/1 a DPB č. 760-0970 8207/1, zůstal pasivní (žalobce netvrdí a ani ze správního spisu nevyplývá opačný závěr), nelze než uzavřít, že tím fakticky vyloučil možnost učinění závěru o vzniklém legitimním očekávání, jemuž by soud měl v řízení o žalobě proti Napadenému rozhodnutí přiznat ochranu. Měl-li snad žalobce pochybnosti o tom, jaké povinnosti je stran předmětných půdních bloků povinen plnit, resp. kdy je možné na nich provést seč, bylo na něm, aby již v této době, kdy si tyto otázky zjevně kladl, věnoval těmto aspektům náležitou pozornost a postavil (v případě, že si nebyl v tomto směru jistý) na jisto, jaký závazek a jaké s ním spojené povinnosti nese. Učinil-li tomu tak v případě DPB č. 760-0970 7206 č. 760-0970 7207, je zjevné, že tak mohl postupovat i v případě nyní posuzovaných bloků.
108. Ani námítky vznesené pod druhým žalobním bodem tak soud i přes provedenou korekci některých závěrů žalovaného neshledal opodstatněnými.
109. Pod **třetím žalobním bodem** žalobce namítal, že se žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí ztotožnil s jeho argumentací ohledně svažitosti pozemků. Zpochybňoval přitom správnost skutkových závěrů žalovaného k půdním blokům DPB č. 760-0970 5203/2, č. 760-0970 5301/2, č. 760-0970 5301/1, dle nichž na těchto DPB „*nebyla provedena ani pastva*“. Žalobce rovněž poukazoval na to, že po provedení kontroly z opatrnosti provedl také seč, což bylo možno následnou kontrolou ověřit.
110. Soud předesílá, že žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí přisvědčil odvolacím námítkám poukazujícím na to, že předmětné pozemky vykazují svažitost nad 10° a nedopasky se proto dle § 7 odst. 3 písm. a) nařízení vlády č. 50/2015 Sb., jakož i dle § 7 písm. d) nařízení vlády č. 43/2018 Sb. likvidovat nemusí. Těmto závěrům, proti nimž

žalobce v podané žalobě z pochopitelných důvodů nebrojí, soud nemá co vytknout. Poukazuje-li tak žalobce v podané žalobě na to, že žalovaný nezohlednil a nevysvětlil rozpor, na který žalobce podle žalobních tvrzení upozornil ve svém odvolání, totiž že závěry byly učiněny na základě kontroly ze dne 24. 7. 2018, zatímco lhůta pro provedení zemědělských operací byla obecně stanovena do 31. července, je třeba zdůraznit, že žalobce takovou námitku v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí nevznnesl, resp. ji vznesl toliko ve vztahu k jinému DPB, kde v tomto směru poukazoval na to, že první pastva proběhla do 24. 7. 2018, netvrdil tedy, že v tento den proběhla kontrola. I kdyby ji však žalobce vznesl k předmětným DPB, jeho námitka stran nemožnosti prověřit kontrolou realizovanou v průběhu srpna 2018 plnění zákonné povinnosti se týkala likvidace nedopasků; tato námitka však nebyla s ohledem na souhlasný závěr žalovaného o svažitosti pozemků relevantní a žalovaný se jí (za situace, kdy sám nesplnění povinnosti likvidace nedopasků nezpochybňoval) nemusel podrobněji zabývat.

111. Pokud se pak žalobce ve zbytku tohoto žalobního bodu fakticky omezil na obecnou a paušální námitku nesprávnosti skutkových zjištění stran neprovedení pastvy v termínu do konce července 2018, nezbývá soudu, než s odkazem na shora uvedené znovu připomenout význam dispoziční zásady přísně ovládající řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. Pokud se tedy žalobce v podané žalobě omezil na poznámku, že trvá „na nesprávnosti skutkových zjištění“ s tím, že „skutkové závěry, na nichž je rozhodnutí založeno, proto v tomto ohledu neodpovídají skutečnosti“, není z těchto námitek pohříchu zřejmé, zda je žalobce spojuje se svou poznámkou o tom, že žalobce po provedení kontroly z opatrnosti provedl také seč, nebo zda tvrdí, že pastvu v požadovaném termínu na předmětných pozemcích realizoval. Je přitom zřejmé, že provedení seče po okamžiku provedení kontroly (srpen 2018) by na skutkovém závěru stran neprovedení pastvy do konce července 2018 nebylo způsobitelné ničeho změnit.
112. Měl-li pak snad žalobce v úmyslu prostřednictvím shora citovaných námitek zpochybnit skutkový závěr žalovaného o neprovedení pastvy na předmětných DPB, resp. obecně závěr o nedostatku zemědělského obhospodařování předmětných pozemků, v důsledku něhož byly tyto DPB Prvostupňovým rozhodnutím, potvrzeným Napadeným rozhodnutím, v deklarovaných částech shledány nezpůsobilým pro poskytnutí dotace (nesplnění podmínky pro zemědělské obhospodařování trvalých travních porostů), je třeba zdůraznit, že své námitky vznesl toliko obecně, přičemž nijak nerozvedl důvody, pro které byl o nesprávnosti závěrů žalovaného přesvědčen. Žalovaný přitom tyto své závěry založil na závěrech vyslovených SZIF v Protokolu o kontrole a na k němu připojené fotodokumentaci. Soud pak z Protokolu o kontrole ověřil, že SZIF dospěl v rámci kontroly na místě k závěru, že DPB č. 760-0970 5203/2, 760-0970 5301/2, 760-0970 5301/1 jsou trvale neobhospodařovány. Své závěry přitom podepřel mj. 22 fotografiemi stavu předmětných pozemků. V reakci na námitky proti Protokolu o kontrole, v nichž žalobce poukazoval na to, že pastva na předmětných pozemcích proběhla podle pastevního deníku, přitom SZIF v rozhodnutí o námitkách ze dne 4. 1. 2019, čj. SZIF/2019/0005832, uzavřel, že „v době kontroly ve dnech 16. – 17.8.2018 byla zjištěna na celé výměře DPB i.č. (760-0970)5203/2, 5301/1 a 5301/2 neobhospodařovaná plocha“, přičemž z žalobcem předložené Evidence pastvy hospodářských zvířat zjistil, že „na DPB i.č. (760-0970) 5301/1 a 5301/2 proběhla pastva v termínu od 24.7. do 28.7.2018, záznamy o obhospodařování DPB i.č. (760-0970)6302 a 5203/2 nejsou v evidenci uvedeny“. SZIF přitom v rozhodnutí uzavřel, že „ze skutečného stavu porostu v terénu dle pořízené fotodokumentace v době kontroly je ovšem patrné, že výše uvedené DPB jsou neobhospodařované, bez známky provedení pastvy či seče.

Tyto plochy tedy neodpovídají deklarované zemědělské kultuře trvalý travní porost podle ust. § 3 odst. 5 nařízení vlády č. 307/2014 Sb., v platném znění, a dle čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1307/2014, v platném znění....“.

113. Omezil-li se za této situace žalobce v podané žalobě na prostý nesouhlas se skutkovými zjištěními správních orgánů, značně tím snížil své šance na procesní úspěch, neboť je to žalobce, kdo předestírá konkrétní žalobní námitky, jejichž rozsahem a obsahem je soud až na výjimky přísně vázán, přičemž nesmí uplatněnou žalobní argumentaci dotvářet. Městský soud v Praze se tak mohl věnovat žalobcem vznesené námitce pouze v míře obecnosti, v jaké ji sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31). Nebylo totiž úlohou soudu, aby přebíral úlohu jeho advokáta a iniciativně za něj žalobní námitky konstruoval. Takovým postupem by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 - 78).
114. Soud za této situace po seznámení se s obsahem správního spisu, především s obsahem fotodokumentace týkající se předmětných DPB, uzavírá, že žalobce nepředestřel žádné konkrétnější tvrzení a argumenty pro jím zastávaný závěr o nesprávnosti skutkového zjištění o zemědělském neobhospodařování předmětných pozemků. Soudu za této situace nezbylo, než námitku žalobce jako neopodstatněnou odmítnout. Skutkové závěry dovozované žalovaným v odůvodnění Napadeného rozhodnutí z výsledků kontroly a fotodokumentace pořízené při jejím provádění mají oporu ve správním spisu. Žalobce žádnou konkrétní okolnost svědčící pro opačný závěr v podané žalobě netvrdil.
115. Soud konečně přistoupil k posouzení důvodnosti námitek vznesených pod **čtvrtým žalobním bodem**, jimiž žalobce poukazoval na to, že závěry k DPB č. 760-0970 6403 jsou založeny na chybném skutkovém zjištění i nesprávném právním výkladu.
116. Soud ze správního spisu ověřil, že SZIF v Protokolu o kontrole zachytil (kromě zjištění o přítomnosti neevidovaného krajinného prvku), že na části předmětného půdního bloku nebyla provedena seč/pastva v požadovaném termínu a část DPB byla neobhospodařována.
117. Žalobce v podaných námitkách proti Protokolu o kontrole tvrdil, že pastva na daném DPB proběhla, činil poznámky k problematice nedopasků a argumentoval tím, že předmětný DPB je součástí pastevního areálu, přičemž zdůrazňoval, že daná část DPB „*má špatnou kvalitu trávy, proto zde skoro vůbec nebyla*“, s tím, že „*pastva tu probíhá stále*“.
118. V rozhodnutí o námitkách ze dne 4. 1. 2019, čj. SZIF/2019/0005832 SZIF, zopakoval, že při fyzické kontrole bylo zjištěno, že na části DPB o výměře 4,07 ha s deklarovanou zemědělskou kulturou trvalý travní porost nebyla na rozloze 3,67 ha provedena 1. seč nebo pastva ve stanoveném termínu. Uvedl, že z fotodokumentace zachycující skutečný stav porostu, pořízené v době fyzické kontroly na místě dne 17. 8. 2018, je patrné, že se na části DPB o rozloze 3,67 ha nachází neobhospodařovaná plocha s porostem ruderálních bylin (např. kopřivy, vratič obecný, atd.), přičemž porost neodpovídá definici zemědělské kultury trvalý travní porost podle jím specifikovaných ustanovení právních předpisů. Ředitel Sekce přímých plateb, environmentálních podpor PRV a SOT SZIF uzavřel, že věc týkající se uvedených kontrolních zjištění předává zpět k dořešení a provedení doplňkové kontroly, jejímž předmětem bude ověření způsobilosti části DPB a případné určení výměry neobhospodařované plochy.

119. Z protokolu SZIF z doplňkové kontroly ze dne 5. 2. 2019, čj. SZIF/2019/0085888, je zjevné, že byl i v tomto případě vypuštěn chybový kód neprovedení (první) seče a část půdního bloku v rozloze 3,74 ha byla shledána nezpůsobilou (zjištěná výměra předmětného DPB činí pouze 0,33 ha).
120. V rozhodnutí o námitkách proti protokolu z doplňkové kontroly ze dne 5. 3. 2019, čj. SZIF/2019/0144003, SZIF uzavřel, že výše uvedený DPB s deklarovanou zemědělskou kulturou trvalý travní porost je neobhospodařovaný, nejsou na něm viditelné známky po provedené pastvě hospodářských zvířat. Na části DPB o výměře 3,7408 ha se nacházela neobhospodařovaná plocha s porostem stařiny a ruderalních bylin (např. kopřivy, vratič obecný, atd.), což je dle SZIF viditelné na pořízené fotodokumentaci v době kontroly. SZIF uvedl, že na základě tohoto kontrolního zjištění neodpovídají plochy u výše uvedených DPB deklarované zemědělské kultuře trvalý travní porost.
121. Rovněž v Prvostupňovém rozhodnutí SZIF v návaznosti na výše uvedené shledal část předmětného DPB v rozsahu 3,74 ha nezpůsobilou.
122. Žalobce v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí namítal toliko to, že byla naplněna podmínka řádného hospodaření dle § 7 odst. 1 nařízení vlády č. 50/2015 Sb., když celý tento půdní blok je v pastevním areálu. Uvedl, že v části vyhodnocené jako způsobilá (0,33 ha – poznámka soudu) proběhlo sekání, nicméně tráva byla moc nízká z důvodu sucha, a proto byl pozemek spásán celoročně.
123. Žalovaný poté v odůvodnění Napadeného rozhodnutí především odkázal na závěry provedené doplňkové kontroly a konstatoval, že na výměře 3,74 ha se nacházela neobhospodařovaná plocha s porostem stařiny a ruderalních bylin (např. kopřivy, vratič obecný, atd.) s tím, že kontrolní zjištění jsou podložena fotodokumentací se zřejmými nálezy kontrol.
124. Soud nejprve k těm dílčím námitkám, jimiž žalobce v podané žalobě tvrdil, že žalovaný opomenul § 7 odst. 3 písm. a) bod 2 a písm. b) bod 2 nařízení vlády č. 50/2015 Sb. upravující podmínky provádění opatření, dle něž požadované zemědělské operace probíhají do 31. srpna příslušného kalendářního roku, přičemž v době kontroly dosud neuplynula lhůta pro likvidaci nedopasků na tomto půdním bloku, konstatuje, že uvedené námitky nejsou pro posuzovanou věc nijak relevantní. Jak je totiž zjevné z výše provedené rekapitulace, problematika likvidace nedopasků nebyla vůbec předmětem závěrů vyslovených v Prvostupňovém i Napadeném rozhodnutí; správní orgány tedy žalobci v tomto směru nevytýkaly neprovedení, popř. včasné neprovedení likvidace nedopasků, ale své meritorní závěry postavily na zjištění, že předmětná část daného půdního bloku vůbec nebyla zemědělsky obhospodařována.
125. Pro úplnost přitom soud k námitkám žalobce, který dovozuje, že byl v souladu s § 7 odst. 3 písm. a) bod 2 a písm. b) bod 2 nařízení vlády č. 50/2015 Sb. povinen požadované zemědělské operace provést až ve lhůtě do 31. srpna příslušného kalendářního roku, zdůrazňuje, že všechny předmětné DPB, včetně DPB č. 760-0970 6403, byly v rámci opatření ANC zařazeny do oblasti O3, pro níž platí povinnost uložená v § 7 odst. 3 písm. a) bod 1 a písm. b) bod 1 nařízení vlády č. 50/2015 Sb., tj. povinnost provést zemědělské operace již do konce července příslušného kalendářního roku. Žalovaný správně poukazuje na to, že pouze v případě, že se daný díl půdního bloku nachází podle evidence využití půdy podle uživatelských vztahů alespoň z 50 % v oblasti podle § 2 odst. 1 písm. a) bodu 1 nařízení vlády č. 43/2018 Sb., je tato lhůta prodloužena do 31. srpna příslušného

kalendářního roku. Žalobce přitom v žádné ze svých žalobních námitek závěry správních orgánů o zařazení předmětných DPB pod oblast O3 nezpochybnil.

126. Soud nemohl přisvědčit ani další dílčí námitce tvrzeného nezohlednění, resp. nedostatečného zdůvodnění odmítnutí argumentu, jímž měl žalobce v odvolání poukazovat na to, že závěry z kontroly byly učiněny na základě rozdílu ve velikosti a výšce porostu mezi částí posekanou a částí spásanou. Jak bylo uvedeno výše, žalobce v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí namítal toliko to, že celý tento půdní blok je v pastevním areálu, v části vyhodnocené jako způsobila proběhlo sekání, nicméně tráva byla moc nízká z důvodu sucha, a proto byl pozemek spásán celoročně. Soud zdůrazňuje, že správní orgány náležitě reflektovaly, že na části DPB o výměře 0,33 ha byla provedena seč, a tuto část také z tohoto důvodu shledaly způsobilou. Své závěry však podle stanoviska soudu nezaložily na rozdílu ve výšce trávy na malé (posekané) části oproti výšce trávy na části zbývající, ale právě na zjištění výskytu jimi specifikovaných porostů, jenž podle jejich přesvědčení odůvodňoval závěr o nedostatku zemědělského obhospodařování.
127. Tím se soud dostává k hlavní subnámitce, kterou žalobce poukazoval na to, že závěr o neobhospodařování neodpovídá skutečnosti. Žalobce argumentoval, že žalovaný v Napadeném rozhodnutí připustil, že na tomto půdním bloku jsou viditelné stopy pastvy. Namítal, že správní orgány pominuly, že předmětný půdní blok je součástí velkého pastevního areálu o velikosti 30 ha a že je zde druh trávy, který není pro volně se pasoucí dobytek atraktivní, přičemž dobytek se zde pase až poté, co vypase trávu vyšší kvality ve zbývající části areálu. Z výskytu plevelných rostlin pak nelze dle žalobce dovozovat, že zde neprobíhá pastva. Podle žalobce nebyla zohledněna velikost pastevního areálu s tím, že oddělení půdního bloku panelovou cestou není pro dobytek překážkou pohybu. Žalobce tvrdil, že pokud se dobytek pase na jedné straně cesty a má volný přístup na druhou stranu cesty, nelze tvrdit, že se na druhé straně cesty nepase.
128. Soud především zdůrazňuje, že není pravdou, že by správní orgány v průběhu správního řízení připustily, že na předmětném půdním bloku byly viditelné stopy pastvy. Jak bylo uvedeno výše, v rozhodnutí o námitkách proti protokolu z doplňkové kontroly ze dne 5. 3. 2019, čj. SZIF/2019/0144003, SZIF s poukazem na podklady z kontroly jednoznačně uzavřel, že na uvedeném DPB nejsou viditelné známky po provedené pastvě hospodářských zvířat. Žádné skutkové poznatky o stopách provedené pastvy nejsou zachyceny v žádném jiném podkladu založeném ve správním spisu. Žalobcem připomínaná pasáž odůvodnění Napadeného rozhodnutí, v níž žalovaný skutečně poznamenal, že „*jsou zde viditelné známky po provedené pastvě*“, je podle přesvědčení soudu zjevnou chybou v psaní. Soud žádné viditelné stopy provedené pastvy na předmětném půdním bloku ze správního spisu neseznal.
129. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí, ale i ze shora rekapitulovaného obsahu správního spisu je zjevné, že správní orgány své meritorní posouzení po celou dobu po provedené doplňkové kontrole konzistentně opírají o závěr o tom, že převážná část předmětného DPB (kromě části posečené) je zemědělsky neobhospodařována, přičemž tento závěr staví na poznatcích o skutečném stavu předmětných ploch v době kontroly, a poukazují kromě jiného na fotodokumentaci pořízenou při jejím provedení. Proti uvedeným závěrům pak stojí toliko obecné tvrzení žalobce o tom, že pastva na předmětném dílu půdního bloků probíhala, jež však žalobce současně sám značně relativizuje tím, že daná část DPB má špatnou kvalitu trávy, a proto sem dobytek „skoro vůbec“ nezavítá (viz námitky proti Protokolu o kontrole), resp. tím, že je zde druh trávy, který není pro volně se pasoucí

dobytek atraktivní, a dobytek se zde pase až poté, co vypase trávu vyšší kvality ve zbývajících částech areálu (viz žalobní námitky). Žalobce tak z pohledu soudu svou uplatněnou argumentaci fakticky nevylučuje skutkovou verzi tak, jak byla postavena správními orgány, neboť sám připouští, že předmětný DPB není z pohledu travního porostu ve stavu, jenž by byl pro volně pasoucí se dobytek atraktivní. Tyto námitky žalobce tak nejen, že nepředstavují samostatnou ucelenou skutkovou verzi, jež by byla podložena dalšími důkazními prostředky, ale především nijak nevylučují skutkové závěry správních orgánů o tom, že na předmětném DPB pastva vůbec neproběhla.

130. Tento postoj soudu přitom rovněž podporuje intenzita, s jakou žalobce zdůrazňuje funkční neoddělenost od dílů půdních bloků přístupných přes panelovou cestu. Pokud totiž v tomto směru žalobce argumentuje tím, že pase-li se dobytek na jedné straně cesty a má volný přístup na druhou stranu cesty, nelze tvrdit, že se na druhé straně cesty dobytek nepase, lze mu snad přisvědčit toliko v rovině přísně sylogické. Tento jeho argument ve spojení s jeho poukazy na stav travního porostu na předmětné části daného DPB však podle stanoviska soudu svědčí spíše pro závěr o tom, že své tvrzení o uskutečnění pastvy na předmětném DPB staví spíše než na skutečné realizaci pastvy na tom, že se dobytek pase v jiné části pastevního areálu, který však je tvořen mj. i tímto DPB. K takto postavené žalobní obraně však soud nevidí důvodu pro revizi skutkových a navazujících závěrů správních orgánů, které byly povinny posoudit zemědělské obhospodařování předmětného půdního bloku samostatně. Pokud pak při svém posouzení odmítly zohlednit okolnost, že se dobytek pase na jiných, byť třeba - z důvodu faktického neoddělení překážkou pohybu - funkčně souvisejících DPB, nelze jejich závěru ničeho vytknout.
131. Bylo na žalobci, aby skutkové závěry správních orgánů zpochybňoval a přestřel v tomto směru vlastní ucelenou skutkovou verzi. Namísto toho však jeho skutková tvrzení, jež v tomto směru fakticky omezil toliko na poukaz na nezáměr dobytka o porost na předmětné části a na pohyb dobytka na jiných DPB, podporují skutkové závěry správních orgánů o tom, že na předmětné části DPB pastva ve skutečnosti neprobíhala. Proto soud za této situace, vázán v souladu s výše popsánými východisky stran významu dispoziční zásady uplatněnými žalobními námitkami, neshledal důvodu pro to, aby skutkové a na ně navazující právní závěry správních orgánů zpochybnil.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

132. Ze všech uvedených důvodů proto soud neshledal žalobu důvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
133. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. února 2021

Mgr. Martin Lachmann
předseda senátu